

Butlletí

BISBAT DE TERRASSA

Maig-Juny 2019

Butlletí del Bisbat de Terrassa

Núm. 18 (2019) III

30 de juny

Redacció i administració:

Bisbat de Terrassa. Mitjans de Comunicació Social
c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa - Tel. 93 733 71 20; Fax 93 733 70 95
A/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

Església Diocesana

Bisbe diocesà

Decrets

Creació de la Comissió Diocesana de Formació

DECRET 04/19.- Terrassa a 3 de maig de 2019

Havent de constituir una Comissió Diocesana de Formació per tal d'organitzar i coordinar les diferents activitats i ofertes formatives de la diòcesi, i havent escoltat el parer favorable dels organismes diocesans,

PEL PRESENT constituïm la Comissió Diocesana de Formació, que estarà coordinada pel:

II·Im. Sr. Josep Monfort Mengod, Vicari Episcopal

I formada pels següents membres:

Dr. Marcos Aceituno Donoso

Llic. Margarita Bofarull Buñuel, rscj

Dr. Antoni Bosch Veciana

Llic. Antoni Deulofeu González

Dr. Josep Maria Manresa Lamarca

Dr. Joaquim Meseguer Garcia

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa

+ Josep Àngel Saiz Meneses

Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe

Mn. Carles Cahuana i Bartra

Secretari general i Canceller

Homilies

Homilia a la Santa Església Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa el dia 30 de juny de 2019 en ocasió de la festa major de la ciutat

La celebració de l'Ofici de la nostra Festa Major ens convida a la pregària, a la lloança i a l'acció de gràcies a Déu, tot fent memòria dels nostres patrons: l'apòstol sant Pere, i dels màrtirs sant Cristòfol i sant Valentí.

Una salutació ben cordial al Sr. Bisbe Auxiliar, al Sr. Rector de la parròquia del Sant Esperit, preveres, diaques, membres de la vida consagrada; a la nova Corporació Municipal, Sr. Alcalde i Regidors presents; als responsables dels Cossos de seguretat. Saludem també especialment a la colla castellera de Minyons de Terrassa en el seu 40è aniversari; ells porten enguany el penó de la ciutat. És una colla puntera en el món casteller que ha descarregat el primer castell de 10 de la història aquí al davant a la Plaça Vella, i ja en porta més, i en el seu moment va assolir altres fites capdals com el dos de nou o el cinc de nou; una salutació a tots els presents amb els millors desitjos per a aquesta festa major.

Juntament amb aquest aniversari dels Minyons, altres fites coronen la nostra història més recent. Recordem avui també que la Seu d'Egara va ser reconeguda en la llista de candidatures per a ser declarades patrimoni de la humanitat el passat mes d'octubre; posteriorment l'ambaixador de la UNESCO va visitar les Esglésies de Sant Pere. I també la nostra diòcesi de Terrassa ha celebrat 15 anys el passat dia 15, amb la consegüent elevació del temple del Sant Esperit a la dignitat de catedral de la diòcesi.

Complexitat i tensions del món i de la vida

Avui som convidats a la pregària, a la lloança i a l'acció de gràcies, a viure l'evangeli de la salvació fent camí amb els homes i dones del nostre temps, mirant de descobrir la voluntat de Déu, enmig de les vicissituds i complexitats del món present. En el context històric d'un canvi d'època, amb profundes transformacions que influeixen en la nostra vida i els nostres ambients, entre contrastos i paradoxes, essent testimonis d'avenços excepcionals de la ciència i de la tècnica i alhora de la conculcació dels drets humans més elementals.

Fa uns dies llegia una entrevista a un dels “gurús” de les noves tecnologies, que ha encertat en moltes de les seves previsions de futur i en els canvis socials que s’han produït en els darrers 30 anys. Tot responent a les preguntes sobre la bioenginyeria, parlava d’un futur no massa llunyà amb éssers humans modificats genèticament i de com es podrien corregir els errors de la naturalesa; arribar a viure fins als 150 anys, eliminar les malalties estranyes, fer que els discapacitats puguin caminar; crear menjar artificial, solucionar el canvi climàtic; la creació d’una intel·ligència artificial, que fins i tot tingui consciència, etc. També alertava sobre les dificultats i perills que això podia comportar. Al final li feien aquesta pregunta: “¿Cal reivindicar les humanitats, o la filosofia, en una societat hipertecnològica?” I ell responia clarament: “Les humanitats són la cosa més important que es pot estudiar”.

Centralitat de la persona

I les humanitats em porten avui a reflexionar sobre la persona. En algun moment de la vida tots ens fem preguntes sobre què és l’ésser humà? Podem trobar respostes en la mitologia, la filosofia, la sociologia, la literatura, la medicina, la psicologia, la religió, etc. De les respostes deriven diferents antropologies, diferents concepcions del que és l’ésser humà. La nostra antropologia, lògicament, es fonamenta en la revelació cristiana, que ens presenta el disseny d’amor de Déu, i ens ensenya que l’ésser humà ha estat creat «a imatge de Déu».

¿Quins són els elements fonamentals de l’antropologia cristiana? En primer lloc la dignitat de la persona humana, capaç de conèixer i estimar el seu Creador; en segon lloc, la seva relació amb la creació, la seva actuació en el món, des del respecte a la naturalesa i a les seves lleis, perfeccionant-la segons el projecte del Creador; i finalment, la seva condició social, el fet que està cridat a viure en la relació interpersonal, més encara, en la comunió interpersonal. Ara bé, l’home només pot subsistir si salvaguarda la relació amb Déu, si és fidel als seus manaments. Perquè aquesta relació no només és essencial, sinó que també és la dimensió que engloba totes les altres relacions.

La doctrina social de l’Església presenta l’ésser humà integrat en la complexa trama de relacions humanes, econòmiques i socials de la societat moderna. Tota la vida social té com a protagonista a la persona humana. És el subjecte protagonista del treball i de l’estudi, de la recerca i de l’art, de l’educació i del conreu de la terra. L’atenció no s’ha de

posar en les activitats concretes sinó en les persones mateixes, que són els subjectes d'aquestes activitats. L'ésser humà és el subjecte en tot moment, en l'activitat i en el descans, quan resa i quan treballa, quan dorm i quan s'alimenta, quan reflexiona i quan es diverteix.

Un dels perills del nostre temps és reduir-ho tot a la producció, a la utilitat. Per això cal posar l'atenció en la persona concreta, i partir de la seva integritat, de les seves necessitats, de les seves potencialitats. El centre de l'activitat econòmica ha de ser ocupat per la persona i la recerca del bé comú, i no pot ser monopolitzat pel pur rendiment i menys encara pel benefici.

La societat només pot funcionar degudament si col·loca a la persona en el seu centre, si promou la seva dignitat, i si té en compte a Déu, perquè el fonament en Déu és el que sosté la vida personal i social. Promoure la dignitat de la persona significa reconèixer que té uns drets inalienables, dels quals no pot ser privada per res ni per ningú. No és missió de l'Església oferir solucions tècniques i no s'ha de ficar en la política de les Administracions. Ara bé, té un missatge a oferir perquè la societat es construeixi a la mesura de l'ésser humà, de la seva dignitat, de la seva llibertat i que afavoreixi el seu desenvolupament integral.

El discerniment pastoral

Posar en el centre a la persona, promoure la seva dignitat, i tenir present a Déu. És necessari, doncs, reflexionar i discernir, perquè les situacions de la nostra vida personal, familiar, professional, social són molt complexes. El creient ha de discernir per a descobrir la voluntat de Déu. El no creient també ha de discernir, en el seu cas, per a descobrir el més correcte de cara a la seva vida i actuació. En l'antic Orient els reis solien qualificar-se a si mateixos com a pastors dels seus pobles. En l'Antic Testament veiem també que Moisès i David, abans de ser cridats per a ser caps del poble d'Israel, havien estat pastors. Tots tenim una responsabilitat pastoral en sentit ampli, els uns sobre els altres: Pares, professors, catequistes, monitors, voluntaris, responsables de les Administracions i Serveis. etc.

Permeteu-me acabar les meves paraules amb alguns consells inspirats en el Papa Francesc que ens poden ajudar en aquest discerniment posant la persona en el centre. El primer, promoure una actitud d'escolta, i renunciar quan convingui al propi punt de vista, per tal d'acceptar el de

Déu, o el dels altres, si al cap i a la fi són millors que el nostre. En segon lloc, viure la senzillesa, sense cercar protagonismes, sense caure en narcisismes, amb esperit de servei als altres. En tercer lloc, avançar pel camí de la humilitat i el respecte; la humilitat en relació al projecte propi; el respecte a l'Evangelí, a la justícia, al bé comú. Finalment, superar la por; la por a la veritat, a la llum, al diàleg serè, a considerar el punt de vista de l'altre.

Final

Ens trobem celebrant la nostra Festa Major. Que el Senyor ens concedeixi a tots els que exercim algun tipus de responsabilitat en el servei als altres prudència, saviesa, fermesa i encert. Que el goig i la concòrdia omplin els nostres carrers i places, i siguin presents en les relacions personals i institucionals. Que així sia.

Aneu mar endins

Un estat del cor (5 de maig de 2019)

Moltes vegades quan saludo grups de persones, em surt espontàniament aquesta expressió: “Què tal, joves?”. La gent ho agraeix, sobretot si la mitjana d’edat del grup fa temps que s’ha allunyat de la joventut. Recordo que una vegada, amb motiu de la Visita Pastoral, després de saludar d’aquesta manera en una residència de persones jubilades, una senyora em va respondre agraïda: “Ai, senyor Bisbe, com es nota que estem a l’Any de la Misericòrdia!”. Aleshores li vaig explicar el que explico sempre, és a dir, que dues característiques pròpies de la joventut són la insatisfacció i l’inconformisme, i que un cor insatisfet i inconformista sempre és jove i no cal fer cas al DNI; i, al mateix temps, un cor satisfet i conformista que no lluita per canviar les coses en la pròpia vida, en l’Església i en món, és un cor envellit.

Per això m’han agradat molt unes paraules del papa Francesc en la nova exhortació apostòlica. Diu així: “Ser jove, més que una edat és un estat del cor. D’aquí ve que una institució tan antiga com l’Església pugui renovar-se i tornar a ser jove en diverses etapes de la seva història tan llarga. En realitat, en els seus moments més tràgics sent la crida a tornar a allò essencial del primer amor” (*Christus vivit* 34). Per això cal evitar dos perills: l’actitud de refugiar-se en el passat per por del present i encara més del futur; o l’actitud d’adaptar-se al món, a les modes, de voler caure bé encara que sigui a costa de l’Evangeli. El Papa continua afirmant que l’Església “és jove quan és ella mateixa, quan rep la força sempre nova de la Paraula de Déu, de l’Eucaristia, de la presència de Crist i de la força del seu Esperit cada dia. És jove quan és capaç de tornar una vegada i una altra a la seva font” (n. 35).

Es tracta de renovar-se per a ser sempre jove perquè Crist fa noves totes les coses. La renovació es realitza en virtut del seu misteri pasqual, el misteri de la seva mort i resurrecció, i en nosaltres comença amb el sagrament del Baptisme, que constitueix el naixement a la vida nova; per ell hem estat constituïts en criatures noves: “Aquells que viuen en Crist són una creació nova” (2Cor 5,17). És una nova creació que ens fa fills de Déu Pare, membres de Crist i temples de l’Esperit Sant. Som fills estimats de Déu Pare i estem cridats a viure aquesta realitat filial en

família, en l'Església. Déu Fill, Jesucrist, ens crida a viure en unió amb ell i ens fa partícips de la seva missió evangelitzadora. Déu Esperit Sant ens renova, ens dinamitza i ens impulsa en aquesta missió amb la seva força transformadora.

L'Església viu en una renovació contínua i en la seva història trobem grans moments de renovació. Recordem, per exemple, la fundació i la reforma d'ordes religiosos per part de sant Benet de Núrsia al segle VI, sant Bernat de Claravall en el segle XII, sant Francesc d'Assís i sant Domènec de Guzmán en el segle XIII, santa Teresa de Jesús, sant Joan de la Creu, sant Ignasi de Loyola, sant Francesc Xavier, sant Carles Borromeu i sant Felip Neri al segle XVI. Es tracta de persones que han deixat actuar l'Esperit Sant en les seves vides per a la reforma de l'Església, per a la seva renovació.

El temps pasqual de l'any 2019 que estem vivint és únic i irrepetible, i ha de ser un moment especial de gràcia per a cadascú de nosaltres i per a tota l'Església. Visquem-lo, doncs, des de l'esperança, conscients que es pot produir un canvi significatiu en el nostre interior; també a la nostra comunitat, en l'Església i en el món sencer. Que Maria ens ajudi a viure intensament el camí pasqual i a preparar-nos per a rebre l'Esperit Sant per Pentecosta.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Temps d'arriscar (12 de maig de 2019)

La litúrgia de la Paraula del IV diumenge de Pasqua ens presenta cada any Jesús com a bon Pastor, i aquest diumenge celebrem la Jornada mundial de pregària per les vocacions que sempre va acompanyada d'un Missatge que el Sant Pare envia. En aquesta ocasió el papa Francesc recorda a l'inici de la seva reflexió que "la crida del Senyor ens fa portadors d'una promesa i, al mateix temps, ens demana la valentia d'arriscar-nos amb ell i per ell". La crida es produeix sempre a partir d'un encontre, tal com va succeir amb els primers deixebles a la riba del llac de Galilea, i sempre produeix sorpresa i una alegria profunda des de la intuïció que hom entra a formar part d'un projecte capaç d'omplir de sentit l'existència.

La crida del Senyor no és una mena d'intromissió en la nostra vida que acaba eclipsant la llibertat. La gràcia de la vocació i la llibertat personal en la resposta no s'oposen, i no seria vàlida la resposta si no es fa des de la llibertat, que el Senyor mateix respecta. Es tracta d'una iniciativa amorosa amb la que Déu ve a trobar-nos i ens convida a entrar en un gran projecte. La història de tota vocació cristiana i de tota vocació sacerdotal és la història d'un diàleg inefable entre Déu i l'ésser humà, entre l'amor de Déu que crida i la llibertat de l'home que respon. Aquest model de crida i resposta, d'iniciativa de Déu i de llibertat responsable de l'home, apareix sempre en les escenes vocacionals al llarg de la Sagrada Escripura i de la història de l'Església. Ara bé, cal subratllar que la iniciativa de la crida pertany a Déu.

El Senyor no vol que ens limitem a recórrer el camí de la vida sense pena ni glòria, sense un ideal que valgui la pena de viure i de comprometre-s'hi amb passió. El Senyor crida cada jove a quelcom de gran perquè sap que el cor dels joves està assedegat de felicitat, i aquesta set només pot ser saciada per Déu. El jove està assedegat de bondat, de bellesa, d'autenticitat, en definitiva, d'un ideal d'altura capaç de satisfer el seu anhel d'infinit. En aquest camí de recerca de sentit, l'encontre amb el Senyor provoca un canvi radical perquè s'ha trobat aquell tresor pel qual val la pena de donar-ho tot (cf. Mateu 13,44), i aquesta troballa produeix plenitud i alegria, i omple de sentit l'existència.

La vocació és una invitació a seguir Jesús pel camí que Déu ha pensat per a cadascú, el camí en el que es trobarà la felicitat, l'alegria, la plenitud, i el camí pel que podrem servir millor els altres. Però tota elecció comporta un risc, el desafiament d'endinsar-se en allò que és desconegut. Aquesta elecció implica el risc de deixar-ho tot per seguir el Senyor i consagrar-se del tot a ell, per convertir-se en col·laboradors de la seva obra. ¿No va arriscar-ho tot Abraham deixant la seva terra, la seva pàtria, la seva heretat, la casa del seu pare, vivint com un estranger, fins a arribar a la terra de la promesa? ¿No es va arriscar Maria quan va rebre l'anunci de l'àngel, responent amb un sí confiat i iniciant una peregrinació de la fe que va comprometre la seva vida tota sencera? ¿No es varen arriscar Pere i Andreu, Jaume i Joan i els altres apòstols deixant-ho tot i seguint Jesús?

I, en canvi, el Papa ens diu que “no hi ha goig més gran que arriscar la vida pel Senyor”. Per això avui preguem perquè molts joves tinguin el coratge d'arriscar la vida per Ell, la valentia de respondre amb generositat

a la crida d'Aquell que ha donat la vida per la salvació de tots, que ens invita a treballar en la construcció del seu Regne, que ens promet el cent per ú i la vida eterna, que ens concedeix el goig desbordant d'una vida plena de sentit i d'amor.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Tal com jo us he estimat (19 de maig de 2019)

En el Sant Sopar de Jesús amb els deixebles, els va donar aquest manament nou: “que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres” (Jo 13,34). El precepte de l'amor als altres de fet ja estava formulat a l'Antic Testament, en el llibre del Levític (cf. 19,18). La novetat consisteix en estimar com Crist ens estima. Un amor que arriba a l'extrem, fins a donar la vida pels altres; un amor universal, sense cap límit, capaç de perdonar i oblidar, de purificar la memòria, de superar els obstacles, de convertir les situacions negatives en noves oportunitats.

Ens trobem davant un testament del Senyor únic i incomparable, que presenta l'ideal més sublim que es pugui imaginar, en connexió amb una aspiració que està present en el més íntim del cor humà, perquè al capdavant estem creats a imatge i semblança de Déu, que és amor. Però al mateix temps, des de la nostra experiència personal som conscients de com n'és de difícil de portar-lo a la pràctica. En la nostra pròpia vida i en el món que ens envolta ens adonem que l'ideal d'estimar Déu i els altres no és gens fàcil de viure'l. Som conscients de la nostra fragilitat, de la nostra feblesa personal i també dels greus problemes que la nostra societat pateix i també arreu del món. Això és degut a l'existència del pecat, un pecat personal i un pecat social.

Déu ens ha creat per amor i vol omplir-nos de vida, vol que ens realitzem plenament com a fills seus, que trobem la pau, l'amor, l'alegria, la felicitat. Aquest és el seu pla; un pla que Ell ofereix, que no l'imposa, perquè ens ha creat lliures i respecta la nostra llibertat. El pecat és justament refusar aquesta comunió de vida amb Déu i els germans, i això suposa un refús a Ell i als altres, desviant-nos cap a un ús dels béns del món contrari a la

voluntat del Creador. El pecat, per tant, és separar-se de Déu, refusar el do de Déu. En definitiva és refusar-lo a Ell ja sigui directament, ja sigui a través d'alguna cosa que trenca l'ordre establert per Déu. El pecat trenca la unitat de l'ésser humà amb Déu, amb ell mateix, amb els altres i amb la creació.

Però l'amor de Déu és més fort que el pecat. El Fill Etern es va fer home perquè tot el qui cregui en ell no mori, sinó que tingui vida eterna. Allà on s'ha multiplicat el pecat, la gràcia de Déu ha estat encara més abundant i d'aquesta manera gràcies a la justícia pot imperar la gràcia (cf. Ro 5,21). Així, l'ésser humà, perdonat i enriquit amb el do de Déu pot progressar i fructificar en obres de justícia i de caritat. És ben cert que som febles i limitats, però el Senyor ens converteix, ens canvia el cor perquè arribem a estimar com Ell ens estima. Cal una conversió profunda del cor, un "morir" a un mateix per donar un fruit abundant. "Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit" (Jo 12,24). Jesús s'aplica aquesta analogia a ell mateix. Si el gra de blat que ha de ser sembrat a la fi no és colgat i no mor, certament es conserva, però sense cap fruit ni cap sentit. De la mateixa manera la nostra vida té sentit des de la donació, des de l'entrega, des de el gastar-la i desgastarla per donar un fruit abundant.

"Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres". Això és del tot impossible només amb l'esforç humà; ara bé, per a Déu no hi ha res impossible. Serà possible estimar com Jesús des d'una conversió profunda i sincera, vivint intensament la unió amb Ell, especialment en l'Eucaristia, en la que s'actualitza el seu sacrifici redemptor, la màxima expressió d'amor. Crist fa noves totes les coses. Deixem, doncs, que renovi el nostre cor i treballem en la renovació de l'Església i del món.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Centre d'Orientació Familiar (26 de maig de 2019)

El dimarts 18 de desembre de 2012 es va constituir oficialment el *Centre d'Orientació familiar (COF) Mare de Déu de la Salut* de la diòcesi de Terrassa en un acte presidit pel bisbe diocesà. Es va crear per complir una de les accions previstes en el Pla Pastoral Diocesà 2010-2013 en

l'àmbit de la pastoral familiar. Es tracta d'un instrument que promou i coordina les accions i ensenyaments que l'Església ofereix al servei de la vida, del matrimoni i de la família. Està integrat per un grup de 25 voluntaris especialistes en diverses matèries (medecina, psicologia, infermeria, etc), liderats pel delegat episcopal i els coordinadors de la delegació.

El COF és un servei especialitzat en l'atenció a les famílies en totes les seves dimensions: humana, psicològica, moral, afectiva, espiritual i relacional. Duu a terme una activitat de prevenció, orientació, assessorament i formació permanent de la vida conjugal i familiar. Està distribuït en tres àrees: l'atenció integral i assistencial a les famílies, el servei i l'acolliment a la vida i per últim la prevenció i formació. Es fa front als problemes familiars des d'una visió integral de la persona, des d'una antropologia cristiana.

Per dur a terme la seva labor compta amb el Servei d'Atenció a persones amb necessitats i també diversos grups que es proposen oferir una resposta a problemes específics. El Servei d'Atenció s'adreça a persones que tinguin problemes de relació familiar, normalment de parella o de relació amb els fills; també a persones que tinguin la necessitat de compartir una inquietud, un problema o un moment d'incertesa i vulguin que algú els escolti i els acompanyi; per últim, a persones que vulguin rebre formació sobre temes de matrimoni, família i vida.

Hi ha moltes famílies amb problemes que s'agreugen per les diverses crisis econòmiques i socials: problemes d'economia, dificultats de relació en la parella, complicacions en l'educació dels fills, situacions de soledat, de marginació social, d'atur; circumstàncies de fracàs escolar, etc. El COF ofereix un servei d'acolliment, de diagnòstic, d'orientació i mediació familiar, i un servei d'escolta i d'acompanyament. Estic convençut que el servei del COF és molt eficaç i necessari; i al mateix temps potser és molt poc conegut. En aquest moment té oberts centres d'acolliment i d'atenció personalitzada a Terrassa, Sabadell i Granollers, i des de l'any passat ofereix un servei permanent a través del telèfon i del correu electrònic.

El COF també té altres realitats com el Projecte Raquel, que ofereix un camí de sanació a les persones afectades pel drama de l'avortament provocat i que sofreixen el Síndrome Post Avortament; també els Cursos per a Matrimonis ALPHA, una proposta d'aprofundiment de l'experiència

del matrimoni per a parelles que vulguin millorar la seva relació; el Grup d'Orientació per a l'Educació Afectiva i sexual; cursos de formació de Mètodes Naturals de reconeixement de la Fertilitat (MNRF) segons el mètode Billings i Tallers d'Oració en Família.

Ens trobem en un món de situacions complexes, difícils, i en molts casos, doloroses. Els membres del COF són molt conscients de la desproporció absoluta entre els seus pobres mitjans i possibilitats d'una banda i de les necessitats que veuen al seu voltant d'altra banda, però ofereixen humilment la seva col·laboració i ajuda, i animen perquè s'incorporin nous voluntaris en aquesta feina que humanitza les relacions personals, que il·lumina amb la llum de l'esperança, que ajuda a anar conformant la realitat humana amb la voluntat de Déu. Us felicito i encoratjo en el vostre treball i us agraeixo la vostra dedicació.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

De les “comunitats” en la xarxa a la comunitat humana (2 de juny de 2019)

Cada vegada ens trobem més sovint amb grups de persones que estan juntes, distribuïdes més o menys en un cercle, cadascuna amb el seu *l'fone*. La primera impressió és que cadascuna est immersa en el seu món virtual, que no es parlen ni es comuniquen. I a vegades és així, però en d'altres ocasions sí que s'estan comunicant, però no amb un llenguatge oral, ni corporal, ni mirant-se als ulls. S'estan comunicant a través d'un xat on cadascú va introduint els seus comentaris. D'altra banda, ho vulguem o no ho vulguem, molts de nosaltres estem inscrits en diferents grups de *WhatsApp*. Són les noves “comunitats” o “grups” que es creen a la xarxa. No podem negar els avantatges que aquests grups tenen a l'hora de comunicar avisos, notificacions, de passar informació, etc. Una altra cosa és que a la fi aquesta mena de relació acabi reduint o desplaçant la relació personal més profunda, tan important en els àmbits familiars, educatius, laborals, etc.

Ens trobem davant d'un fenomen creixent, i desconeixem l'impacte que les noves tecnologies produiran en els nostres infants, en els joves, i

també en els adults. El Sant Pare Francesc està molt atent a aquests nous àmbits comunicatius i, en especial, a les xarxes socials, i ha escollit com a tema per a la 53ª Jornada Mundial de les Comunicacions Socials: “Som membres els uns dels altres” (Ef 4,25). De les comunitats en les xarxes socials a la comunitat humana”. Ens convida a reflexionar sobre la naturalesa, la situació actual i les noves formes de relació i comunicació a *Internet*, per a recuperar la idea de comunitat com a xarxa entre les persones, però amb un sentit de totalitat.

Algunes de les tendències predominants en l'anomenat *social web* ens situen davant d'una pregunta fonamental: ¿fins a quin punt es pot parlar d'una veritable comunitat en les xarxes socials? La metàfora de la xarxa ens recorda una altra figura plena de significat: la comunitat. I en el nostre cas, no es tracta d'una comunitat qualsevol, sinó de l'ideal de la comunitat cristiana, que implica la construcció d'un “nosaltres” que té en compte l'escolta de l'altre, el diàleg, la relació personal. Per això és tan important situar la comunicació en una perspectiva més àmplia, fonamentada sobre la persona, i posar l'accent en el valor de la interacció, entesa sempre com un diàleg i una oportunitat d'encontre amb els altres.

Ser comunitat significa fer el pas del jo i del tu al nosaltres; significa compartir, fer pròpies les situacions dels altres membres del grup. La comunitat neix quan tots els individus se senten acollits i acceptats els uns als altres; per això, en una comunitat que funciona bé, el menys dotat se sentirà com el més acollit i més comprès. En segon lloc, perquè un grup de persones arribi a ser comunitat és imprescindible que se sentin i siguin dependents els uns dels altres, és a dir, que tots els membres del grup s'identifiquin amb un projecte comú que estableixi relacions de dependència mútua. Per últim, cada membre ha de tenir consciència de dur a terme una missió en el grup; tots s'han de sentir útils, han de sentir que aporten la seva col·laboració a l'obra comuna. A vegades, el desig imperiós de l'eficàcia porta a concentrar feines i càrrecs en els més dotats per a aconseguir resultats immediats, i això provoca que els altres es desentenguin o impedeixi a d'altres membres desenvolupar les seves capacitats.

Ser comunitat és tenir un sol cor i una sola ànima. És viure l'amistat, el clima de família, la solidaritat dels qui formen el mateix cos; tenir el mateix projecte de vida: l'Evangelí; és arribar a compartir els béns materials i les situacions interiors; responsabilitzar-se mútuament els uns dels altres.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

La missió de l'Església (9 de juny de 2019)

Avui celebrem la solemnitat de la Pentecosta i també és el Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar. El lema d'enguany diu així: "Som missió". Amb aquest lema es vol destacar que cada fidel laic, animat per la força de l'Esperit Sant, està cridat a descobrir, en l'interior del Poble de Déu, que ell mateix és una missió, tal com ens ho recorda el Papa Francesc (cf. EG, n. 273). La invitació del Sant Pare a sentir-nos "missió en aquesta terra" té el seu fonament en el baptisme.

La missió de l'Església va començar en la Pasqua de Resurrecció i la Pentecosta. Aquesta missió està en continuïtat amb la missió de Crist de proclamar i instaurar el Regne de Déu i es realitza per mitjà de les seves tres funcions que ell transmet a l'Església: profetisme, sacerdoci i reialesa. Això comporta la predicació de la Paraula, la celebració dels misteris de la fe i el servei a la comunitat. Així l'ha dut a terme l'Església tot el llarg de la història. Però actualment n'hi ha que pensen que fer una proposta de conversió es podria interpretar com una intromissió en la consciència i en la llibertat de les persones; i també n'hi ha que consideren que tots els camins són igualment vàlids per a trobar la salvació. Aleshores ens podem preguntar ¿quin sentit té la missió en el moment present?

La raó de l'activitat missionera de l'Església es fonamenta en la voluntat de Déu, que vol que tots els homes arribin al coneixement de la veritat, es converteixin a Crist i s'incorporin a Ell formant part de l'Església. És veritat que el Senyor pot conduir a la fe les persones que ignoren l'Evangeli sense culpa seva, però l'Església té el deure i el dret d'evangelitzar. A més, la persona que viu amb intensitat la seva fe, que ha fet l'experiència d'un encontre amb Crist, tendeix a expressar, a comunicar l'amor de Déu, que omple la seva vida. Com deia sant Pau, "jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat, i pobre de mi, que no ho fes!" (1Co 9,16). En definitiva, la missió és conseqüència de l'amor a Déu i al próisme.

Han transcorregut dos-mil anys, però la feina no està acabada, més aviat ens trobem encara en els inicis i queda molt per a fer: "Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món" (Mt 28,19-20).

Sant Joan Pau II ens va ensenyar a distingir tres situacions en les persones en el moment actual: en primer lloc la missió *ad gentes* amb els no cristians, és a dir, els pobles, grups humans, contextos socioculturals on Crist i el seu Evangeli no són coneguts. En segon lloc, l'acció pastoral de

L'Església allí on hi ha comunitats cristianes amb estructures eclesials adequades i sòlides, amb fe i vida, que irradien el testimoni de l'Evangeli. En tercer lloc, la nova evangelització amb els batejats no creients. Es tracta d'una situació que es troba entremig, especialment en els països d'antiga cristiandat, on grups sencers de batejats han perdut el sentit de la fe i fins i tot no es reconeixen com a membres de l'Església i porten una existència allunyada de Crist i del seu Evangeli (cf. *Redemptoris Missio*, 2).

L'evangelització és, doncs, el primer servei que l'Església pot fer a cada persona i a tota la humanitat en el moment present, en el que coneix grans conquestes tècniques i científiques però ha perdut el sentit últim de la vida. La missió és responsabilitat i compromís de tota l'Església. De tota l'Església i de cada membre segons la seva funció i d'acord amb els carismes rebuts.

Que l'Esperit sant i la Mare de Déu, Reina dels Apòstols, continuïn animant el laïcat en el seu compromís de ser "una missió" en l'Església i en el món.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Cor orant i missioner (16 de juny de 2019)

Avui celebrem la solemnitat de la santíssima Trinitat i també celebrem en aquest dia la Jornada de la Vida Contemplativa. El lema d'enguany és: "La vida contemplativa. Cor orant i missioner". Aquest diumenge agraïm especialment el cor contemplatiu i missioner de tants homes i dones que, des dels seus claustres i monestirs, dediquen la seva vida a la contemplació del rostre de Déu i a irradiar la seva llum al llarg i ample de la terra.

El misteri de la Santíssima Trinitat és el centre de la nostra fe. És un misteri que depassa les nostres possibilitats de comprensió, però Déu mateix ha sortit al nostre encontre per a revelar-se, per a donar-se a conèixer per mitjà de signes i paraules com a Pare, Fill i Esperit Sant, Unitat en la Trinitat, comunió eterna d'amor i de vida. El Pare ho dona tot al Fill, el Fill ho rep tot del Pare amb agraïment, i l'Esperit Sant és com el

fruit d'aquest amor recíproc del Pare i del Fill. Aquest amor es revela com una inefable comunió de Persones. Aquest misteri és la font i el centre de la vida cristiana i hauria d'ocupar la major part del nostre estudi, de la reflexió i meditació, i també de la nostra pregària i contemplació.

El fonament de l'espiritualitat cristiana és el misteri de la inhabitació trinitària, és a dir, la seva presència en cada un dels creients. El Pare, Fill i Esperit Sant ens estimen tant, que es constitueixen en el principi ontològic i dinàmic d'una vida nova per a nosaltres. Per això és tan important i necessari mantenir una relació personal amb cadascuna de les Persones divines. Més encara, tots els elements de la vida cristiana haurien d'estar referits a aquesta relació.

El Pare, el Fill i l'Esperit Sant són el principi de la nostra vida cristiana. Això ha de revifar la nostra vida de pregària que acull conscientment aquesta presència interior de Déu; i ha de fer més ferm l'amor a l'Església, l'actitud d'humilitat i el goig constant per la vida nova en l'Esperit. Per fer-ho necessitem un cor senzill i una intel·ligència humil que sàpiga reconèixer la grandesa de l'amor de Déu, que és present en les nostres ànimes per la seva immensitat, i ens convida a ser dòcils als impulsos de l'Esperit sant (cf. Gal 4,4-7; Rm 8,14-15). L'acció de l'Església Universal serà eficaç i autènticament real si brolla d'aquest principi sobrenatural.

Els plantejaments espirituals i pastorals que no estan fonamentats en la inhabitació de la Trinitat són incomplets. Es tracta d'espiritualitats que per la seva omisió, per distorsió o per falta d'esperança s'obliden de l'essencial i es centren gairebé exclusivament en els valors ètics de l'Evangeli sense vincular-los d'una manera suficient a la realitat de les Persones divines i a la relació amb elles. Són espiritualitats que tenen el perill de caure en qualsevol tipus de voluntarismes, en el neopelagianisme o en el neognosticisme que el Papa Francesc assenyala, i que s'obliden, en definitiva, de la primacia de la gràcia en la vida espiritual i en l'acció pastoral.

Avui preguem d'una manera especial per la vida contemplativa, que és la veu orant de l'Església. Com ens ho indicava el Papa Francesc, els monjos i les monges, amb la seva pregària, fan possible que la misericòrdia de Déu arribi a totes les persones necessitades, com aquells homes que a Cafarnaüm varen superar totes les dificultats i varen portar el paralític fins a la presència de Jesús despenjant-lo des del sostre i, d'aquesta manera, varen propiciar

la seva guarició; o com els braços alçats de Moisès que es varen elevar per a intercedir davant del Senyor, així s'eleva la pregària dels contemplatius pel bé de tota la humanitat i l'Església.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Fonaments de l'acció caritativa i social (23 de juny de 2019)

En l'escrit de la setmana passada afirmàvem que el misteri de la Santíssima Trinitat és el centre de la nostra fe. Déu és comunió eterna i perfecta d'amor entre el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. La Bona Nova de l'Evangeli consisteix en que som fills de Déu, cridats a formar una família en fraternitat i comunió. Avui celebrem la festa del Corpus Christi, el dia de la caritat, de l'amor fratern. L'Església és misteri de comunió, de la unió de cada ésser humà amb Déu i amb els altres éssers humans. L'Eucaristia significa i realitza la comunió de vida amb Déu i, a la vegada, la unitat del Poble de Déu.

La comunió, certament, no es pot imposar, no s'hi pot obligar; es viu, es construeix, es demana a Déu. El gran repte actual és fer de l'Església "la casa i l'escola de la comunió", segons ens va ensenyar sant Joan Pau II. Per a fer-ho és condició indispensable viure una espiritualitat de comunió, i proposar-la com a principi educatiu en tots els àmbits. Ara bé, ens podem preguntar: què significa una espiritualitat de comunió? En primer lloc, una mirada del cor cap al misteri de la Trinitat que habita en nosaltres; en segon lloc, la capacitat de compartir les alegries i els sofriments del germà, d'intuir els seus desigs i atendre les seves necessitats, d'oferir-li amicitat; en tercer lloc, la capacitat de veure allò que hi ha de positiu en l'altre, per acollir-lo i valorar-lo; per últim, saber donar entrada al germà, portant la seva càrrega i refusant les temptacions de rivalitat, de desconfiança i d'enveja. D'aquesta manera, la comunió serà una realitat viva en tots els espais de l'entramat de l'Església, i també ens permetrà acollir tots els germans que truquin a la porta (cf. NMI 43).

Per tal de fer-ho és imprescindible una actitud seriosa de conversió, que propicia la unió amb Déu i amb els germans i el servei desinteressat als

altres, tant en les seves necessitats materials com en les espirituals, perquè cada persona pugui arribar a la plenitud volguda per Déu. La solidaritat, per tant, és fruit de la comunió que es fonamenta en el misteri trinitari i en el misteri de l'encarnació del Fill que mor i ressuscita per a la nostra salvació. La unió del Fill amb cada ésser humà fa que pugui dir: "Us ho dic amb tota veritat: tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi". (Mt 25,40; cf. 25,45). Per això, l'encontre amb Crist és el camí de la solidaritat i la solidaritat és fruit de la comunió.

En el nostre món globalitzat cada vegada vivim una interdependència més gran entre les persones, institucions i pobles que demana com a resposta una actitud moral i social. Per això cal reconèixer "l'altre" com a persona, sentir-se responsable dels més febles, lluitar per la justícia i estar disposat a compartir els béns amb ells. El proïsme, contemplat des dels ulls de la solidaritat no és només un ésser humà amb els seus drets i deures corresponents i la seva igualtat fonamental, sinó que es converteix en algú que ha estat creat a imatge de Déu, que ha estat redimit per Jesucrist, renovat per l'Esperit Sant. L'expressió més gran de solidaritat és la vida i misteri de Jesús de Natzaret, la Paraula eterna de Déu que es va encarnar i habità entre nosaltres, assumint una naturalesa igual en tot a la nostra llevat del pecat.

La comunió té dues dimensions. En primer lloc, la vertical, la participació en l'amor del Pare, del Fill i de l'Esperit sant. En segon lloc, l'horitzontal, per la qual compartim aquest amor amb els altres. Aquesta comunió vertical i horitzontal s'expressa i es nodreix en l'Eucaristia i fructifica en gestos de solidaritat amb els germans, especialment els més necessitats. Així es feia en la vida de les primeres comunitats cristianes, i així s'expressa i realitza en les nostres comunitats. Amb aquestes reflexions us convido, doncs, a viure el dia de la caritat i de l'amor fratern.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Centralitat de la persona (30 de juny de 2019)

Hi ha moments de la vida en els que ens preguntem: ¿què és l'ésser humà? Trobem respostes en la mitologia, la filosofia, la sociologia, la literatura, la medicina, la psicologia, la religió, etc. De les respostes en deriven les més

variades antropologies, és a dir, diferents concepcions d'allò que és l'ésser humà. La nostra antropologia es fonamenta en la revelació cristiana, que ens presenta el disseny d'amor de Déu i ens ensenya que l'ésser humà ha estat creat “a imatge de Déu”, amb capacitat de conèixer i estimar el seu Creador. També ens ensenya que Déu ha constituït l'ésser humà senyor de tota la creació i que l'ha d'ordenar per a glòria de Déu i per al seu propi perfeccionament (cf. Gn 1,28).

Els elements fonamentals de l'antropologia cristiana són, doncs: la dignitat de la persona humana, creada a imatge de Déu, amb la capacitat de conèixer i estimar el seu Creador; la seva relació amb les criatures terrenals, la seva activitat en el món, vinculada al respecte a la naturalesa i a les seves lleis, perfeccionant-lo d'acord amb el projecte del Creador; i, en darrer lloc, la seva condició social, el fet que està cridat a existir en la comunió interpersonal. Ara bé, l'home només pot subsistir si salvaguarda la relació amb Déu, que l'ha creat i li manté l'existència, si és fidel als seus manaments (cf. Gn 2,16). Aquesta relació amb Déu no només és essencial, sinó que també és la dimensió que engloba totes les altres relacions. Aquesta concepció de la persona humana, de la societat i de la història es fonamenta en Déu i en el seu disseny de salvació.

La doctrina social de l'Església presenta l'home integrat en la trama complexa de relacions humanes, econòmiques i socials de la societat moderna. Tota la vida social té com a protagonista la persona humana que ha de complir el manament del llibre del Gènesi: “Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, pobleu la terra i domineu-la” (Gn 1,28). La persona humana és, docs, el subjecte protagonista del treball i de l'estudi, de la investigació i de l'art, de l'educació i del conreu de la terra. L'atenció no s'ha de posar en les activitats concretes sinó en les persones mateixes, que són els subjectes d'aquestes activitats. L'ésser humà és el subjecte en tot moment, en l'activitat i en el descans, quan prega i quan treballa, quan dorm i quan s'alimenta, quan reflexiona i quan es diverteix.

Un del perills del nostre temps consisteix en reduir-ho tot al fet de produir, a la utilitat. Per això cal fixar-se en la persona concreta i partir de la seva integritat, de les seves necessitats, de les seves potencialitats. El centre de l'activitat econòmica ha d'ocupar-lo la persona i la recerca del bé comú, i no pot ser monopolitzat pel pur rendiment i menys encara pel benefici. És urgent que el fonament ètic retorni a la política econòmica. El papa Francesc va expressar-ho amb claredat en la seva visita a la

casa d'acolliment Dono di Maria a Roma: “Un capitalisme salvatge ha ensenyat la lògica del benefici a qualsevol preu; de donar per a obtenir; de l'explotació sense contemplar les persones”.

La societat només pot funcionar degudament si col·loca la persona en el seu centre, si promou la seva dignitat, i si té en compte Déu, perquè el fonament últim en Déu és el que sosté la vida personal i social. Promoure la dignitat de la persona significa reconèixer que posseeix drets inalienables i no en pot ser privada per res ni per ningú. L'economia no pot desvincular-se de les exigències ètiques. No és missió de l'Església oferir solucions tècniques i no s'ha de posar en la política de les Administracions. Ara bé, te un missatge a oferir a la societat per tal que es construeixi segons l'ésser humà, la seva dignitat, la seva llibertat i perquè afavoreixi el seu desenvolupament integral.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa.

Activitats del Sr. Bisbe

Maig

- 2-3 Reunió dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense al Santuari de Loreto (Tarragona).
- 4 Missa a la parròquia de Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès amb motiu de la Trobada de la Federació de Viudes de Catalunya.

Confirmacions a la parròquia de Sant Vicenç d Mollet.
- 5 Missa de festa patronal la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès.
- 6 Reunió a León amb els consiliaris de Galícia, Asturias i Castilla-Leó del Moviment de Cursets de Cristiandat.
- 7 Visites programades.

- 8 Visites programades.
- 9 Visites programades.
Sessió del Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics.
- 10 Presideix la V Graduació d'alumnes de 2n. de Batxillerat del Col·legi Mare de Déu de la Salut de Sabadell.
- 12 Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Palau-Solità.
Missa al convent de Serventes de Maria de Sabadell amb motiu del 125è. aniversari de presència a Sabadell.
- 13 Missa en el Santuari de la Mare de Déu de La Salut a Sabadell amb motiu de l'Aplec de La Salut de la ciutat de Sabadell.
Missa a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell i inauguració de l'Adoració Perpètua a l'església de l'Immaculat Cor de Maria.
- 14 Visites programades.
Reunió a Valldoreix amb l'Equip de Formadors del Seminari Diocesà i trobada amb els seminaristes.
- 15 Visites programades.
Confirmacions a la Catedral d'alumnes del col·legi Viaró de Sant Cugat.
- 16 Sessió del Col·legi de Consultors.
- 17 Celebració de la patrona del Col·legi de la Salut de Sabadell al col·legi de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell.
- 18 Confirmacions a la Catedral d'alumnes del col·legi Puresa de Maria de Sant Cugat del Vallès.
- 19 Trobada a Terrassa amb la Germandat "Santa Cruz del Voto de Canjáyar" amb motiu de la seva festa patronal.
- 20 Visites programades.
- 21 Visites programades.
- 22 Sessió del Consell Presbiteral.
Confirmacions a la Catedral d'alumnes del col·legi El Pinar de Valldoreix.

- 23 Visites programades.
- 24 Consell de Govern.
Visites programades
- 25 Sessió del Consell Pastoral Diocesà.
- 26 Confirmacions a la Catedral de joves de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa i d'altres parròquies i col·legis de la diòcesi.
- 28 Assisteix a la seu de Caritas Diocesana de Sabadell a una conferència pronunciada pel Bisbe Auxiliar de Santiago de Compostela i responsable de Caritas de la CEE.
- 29 Reunió amb els arxiprestes.
- 30 Visites programades.
- 31 Missa a la basílica de La Esperanza Macarena de Sevilla amb motiu de l'aniversari de la coronació canònica de la imatge de la Virgen Macarena.

Juny

- 1 Confirmacions a la parròquia de Sant Esteve de Palautordera.
- 2 Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès.
- 4 Reunió de la Comissió Permanent de Caritas Diocesana.
- 5 Visites programades.
Confirmacions a la Catedral d'alumnes del col·legi El Pinar de Valldoreix.
- 6 Visites programades.

Reunió a Sant Feliu de Llobregat dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona.
- 7 Consell de Govern.
- 8 Assisteix a l'ordenació episcopal i presa de possessió de Mons. Joan Planellas com a nou Arquebisbe de Tarragona.

- 9 Missa de Pentecosta a la Romeria del Rocío de Catalunya organitzat per FECAC a Terrassa.
- 10 Trobada de final de curs amb els preveres de la diòcesi a Vic.
- 11 Visites programades.
- 12 Reunió amb els Delegats Episcopals.
- 13 Visites programades.
- 14-16 Pleno Nacional del MCC a Los Ángeles de San Rafael (Segovia).
- 18 Reunió a Mosqueroles amb els delegats de pastoral vocacional de Catalunya i Balears.
- 19 Visites programades.
- 20 Visites programades.
Benedicció i inauguració de "l'ou com balla" a la Catedral.
- 21 Consell de Govern.
Celebració del final de curs al Seminari Diocesà a Valldoreix.
- 23 Missa a la Catedral i processó de Corpus.
- 25 Visites programades.
Presideix el 4t. aniversari de la Ultreya Sant Pere i Sant Pau del MCC a Valldoreix.
- 26 Reunió amb la direcció de Caritas Diocesana.
Visites programades.
- 27 Visites programades.
- 28 Visites programades.
- 29 Missa de festa patronal a la parròquia de Sant Pere de Rubí.
Missa de Festa patronal a la parròquia de Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès.
- 30 Missa a la Catedral amb motiu de la Festa Major de la ciutat de Terrassa

Secretaria General i Cancelleria

Defuncions

Defunció de Mn. Josep Maria Llorens Cisteró

El divendres dia 14 de juny de 2019 va morir als 96 anys Mn. Josep Maria Llorens Cisteró, prevere de l'Església de Terrassa, al seu domicili de Lliçà d'Amunt.

Mn. Llorens havia nascut a Guissona, província de Lleida, de la diòcesi d'Urgell el 9 de febrer de 1923. Rebé l'ordenació presbiteral el 12 de març de 1949 a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià a Barcelona.

El mateix any va ser destinat com a coadjutor a la parròquia de Sant Salvador d'El Vendrell, que en aquell moment formava part de l'arxidiòcesi de Barcelona.

Posteriorment va ser becat per realitzar estudis superiors de música i ciències musicals a l'Institut Pontifici de Música Sacra i a l'Acadèmia de Santa Cecília de Roma, on va obtenir el doctorat en Ciències Musicals (Musicologia) amb la màxima qualificació.

En l'àmbit acadèmic, va ser membre de l'Escola Espanyola d'Història i Arqueologia a Roma i col·laborador científic a la Biblioteca Apostòlica Vaticana. Com a expert en musicologia, l'any 1955 va ser secretari de l'Institut Espanyol de Musicologia del Consell Superior d'Investigacions Científiques, i membre de la Société Internationale de Musicologie. L'any 1957 va ser nomenat membre de la Comissió diocesana de Música Sagrada i l'any 1968 consultor de la Comissió diocesana de Litúrgia.

Va ser capellà del Col·legi de religioses alemanyes, de la Companyia de Maria, de la Casa dels Italians i de la colònia italiana de Barcelona.

Amb la creació de la diòcesi de Terrassa el 15 de juny de 2004 hi va quedar incardinat.

Les exèquies es van celebrar el dissabte 15 de juny a les 16:30h a la Capella de Can Mas de la parròquia de Sant Esteve de Palaudàries, on celebrava la missa dominical habitualment des de feia molts anys.

Institució de Ministeris

El dimarts 21 de maig de 2019 a la capella del Seminari Major Diocesà Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa, conferí Ministeris als següents seminaristes:

Ministeri de Lector:

Sr. Jacob Espín Ordàs
Sr. Joan Hernández Plaza
Sr. Jan Martínez Alonso

Ministeri d'Acòlit:

Sr. Enric Catalán Andrés
Sr. Jean Damascène Rutaysiere
Sr. Pablo Guillén Onandía
Sr. Àlex Serra Belmento

Vida Consagrada

En la pau de Crist

P. Pedro Massanet Dezcallar, jesuïta. Morí a Sant Cugat del Vallès als 76 anys d'edat, 59 de vida religiosa i 48 de sacerdoci.

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral

Crònica de la sisena sessió (22 de maig de 2019)

El dimecres dia 22 de maig de 2019, a la Cúria Diocesana de Terrassa, es va reunir el Consell Presbiteral sota presidència de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa. La sessió va començar a les 11 del matí i va acabar a les 2 del migdia.

- 1. Pregària d'Hora Menor**
- 2. Salutació del Sr. Bisbe**
- 3. Lectura i aprovació, si s'escau, de l'acta de la sessió anterior**
- 4. Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol a Barcelona**

Mons. Cristau, president de la Fundació Sant Josep Oriol de Barcelona informa que enguany aquesta entitat ha complert 50 anys. Va ser creada dins el pontificat de Mons. Marcelo González Martín, arquebisbe de Barcelona per acollir els preveres jubilats i grans..

En aquests moments travessa una situació econòmica delicada. Durant aquests anys s'ha mantingut a través de la petita aportació dels residents d'uns 720 euros al mes, i dels fons rebuts a través de llegats deixats a la Residència, que s'han anat exhaurint, així com del lloguer de les botigues de la planta baixa, que rendeixen poc. Cal afegir-hi l'evelliment material de la casa, i la necessitat d'adaptar-la a la nova normativa, que ha suposat i suposarà encara una inversió. A més, el fet que marxessin les monges i que s'hagués de contractar personal laic pels diferents serveis ha incrementat els costos de manteniment de la residència. S'ha nomenat el Sr. Pere Ardite gerent de la Fundació.

Què s'està fent per afrontar-ho? Els tres Bisbats han estat ajudant des de fa un parell d'anys aportant diners a la Residència perquè es

necessitava complementar l'aportació de cada mossèn. Hi havia la intenció de reparar l'edifici del Convictori, ubicat al costat de la residència que havia estat llogat a La Caixa i usat com a residència per a noies. És un edifici catalogat, protegit i actualment molt deteriorat i la fundació no té prou recursos per a reparar-lo. Davant d'aquest fet, una empresa es va oferir per a posar-hi una residència destinada a professors universitaris, que comptava amb el vist i plau inicial de l'Ajuntament, però que davant la reacció en contra d'aquest projecte dels veïns, es va tirar enrere. Actualment hi ha en perspectiva una empresa que voldria instal·lar-hi una residència d'avis, i que es faria càrrec de les reformes del Convictori i que construiria un altre edifici. Comptava també amb l'aprovació inicial de l'Ajuntament, però novament els veïns han tornat a fer campanyes en contra i ha provocat que l'Ajuntament ho tingui aturat des de fa més d'un any.

La Fundació Sant Josep Oriol ha elaborat un pla de viabilitat, pensant en la previsió de preveres a 20 anys vista, constatant que baixarà el nombre de residents, tenint present que actualment només hi ha espai per a un màxim de 65 residents. L'objectiu seria arribar a l'equilibri econòmic i es veu clar que en un futur, només amb les places actuals pels mossens és inviable.

El Sr. Pere Ardite, actual gerent de la Residència, explica a continuació les reformes que s'han realitzat i els projectes de futur. Actualment hi ha 67 residents: 42 de l'arxidiòcesi de Barcelona, 13 de la diòcesi de Terrassa, 6 de la diòcesi de Sant feliu de Llobregat, 1 de la diòcesi de Vic, 1 de Solsona i 1 de Tarragona. El 54% necessiten atenció, i s'ha doblat el nombre de mossens amb nivell alt de dependència. Hi ha 30 persones contractades. A nivell d'infraestructures s'estan actualitzant diverses instal·lacions per complir amb la normativa actual i perquè algunes estaven ja deteriorades; s'ha adquirit material per l'atenció dels mossens amb dependència i s'han de fer les obres d'adequació del menjador.

Després de les explicacions, diversos consellers agraeixen la informació rebuda i intervenen recordant que prioritàriament és una residència per mossens i per tant cal assegurar sempre que hi hagi places per ells i l'atenció deguda. D'altra banda es constata que hi ha mossens que no volen anar a la Residència. També es fa un reconeixement a la tasca realitzada pels responsables de la Residència al llarg d'aquests 50 anys i especialment de Mn. Francesc Raventós per la seva dedicació.

Donat que aquest tema ocupa la major part de la reflexió del Consell els altres temes previstos no es poden tractar, ajornant-los a la propera sessió.

5. Informacions diverses

S'informa, entre altres coses, de l'excursió de final de curts dels preveres, prevista inicialment pels joves però oberta a tothom, a la ciutat de Vic. També s'informa de la implementació del nou web del Bisbat i la participació de les parròquies i les delegacions.

Finalment el Sr. Bisbe agraeix el treball del Consell i de cadascú des del seu lloc, desitja un bon estiu, que permeti descansar per a tornar a treballar amb les forces renovades. La sessió acaba a les 2 del migdia amb una pregària final.

Crònica diocesana

Romiatge de la Pastoral de la Salut al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell

El dissabte 4 de maig tingué lloc el XIII Romiatge al Santuari de la Salut, organitzat per la Delegació Episcopal de Pastoral de la Salut. Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presidí la Missa concelebrada i beneí els malalts amb el Santíssim Sagrament. Es va fer la processó per a venerar la imatge de la Mare de Déu. Després del dinar de germanor actuà el grup d'havaneres Torrebastons. El bon temps acompanyà tota la jornada. Trobada de les associacions de Viudes de Catalunya

Inauguració de l'Adoració Perpètua a Sabadell

Mons. Saiz Meneses celebrà l'Eucaristia el dilluns 13 de maig a les 19.30 a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell, i seguidament traslladà el Santíssim Sagrament en processó fins a l'església del Cor de Maria, inaugurant l'Adoració Perpètua del Santíssim Sagrament en el cor d'aquella ciutat.

Escola de Pregària per a Joves

El divendres 17 de maig al vespre Mons. Salvador Cristau presidí l'Escola de Pregària per a Joves a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell. La propera trobada serà la peregrinació diocesana de joves a Santiago.

Lliurament de premis del Concurs Bíblic

El dissabte 25 de maig es va fer entrega dels premis del Concurs Bíblic que organitza des de fa 34 anys el Grup Avant de Terrassa de la Federació de Cristians de Catalunya. Enguany hi han participat més de 45.000 infants i adolescents. L'entrega de premis s'ha fet a diversos bisbats. L'acte central tingué lloc en el Centre Cultural de Terrassa i el presidí Mons. Lluís Martínez Sistach, Cardenal Arquebisbes emèrit de Barcelona i Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa.

Reunió amb els arxiprestes

El dimecres 29 de maig Mons. Saiz Meneses va presidir la darrera reunió del curs amb els arxiprestes de la diòcesi. Entre altres temes s'informà de la situació de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol i les propostes de futur que s'estan treballant des del patronat de la Fundació, es reflexionà sobre els elements que ha de tenir present el nou directori de pastoral exequial que s'està preparant, i el Delegat Episcopal de Pastoral Familiar informà de la propostes d'activitats i serveis de la delegació per les parròquies.

Terrassa acull la trobada catalanobalear de Justícia i Pau

El dissabte 1 de juny, a l'Escola Pia de Terrassa, va tenir lloc la trobada catalanobalear de Justícia i Pau. El lema va ser: "La necessitat de superar la frustració amb esperança" A la inauguració va ser-hi present Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, i el Sr. Alfredo Vega, alcalde de Terrassa.

Terrassa celebra la Jornada de l'Apostolat Seglar

El diumenge 9 de juny la diòcesi va celebrar la VIII Jornada de l'Apostolat Seglar. A les 18h va tenir lloc en els locals de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa la trobada amb els responsables de moviments i associacions laïcals. A les 20h el Sr. Bisbe presidí la Missa a la Catedral.

Excursió de final de curs del clergat de Terrassa

El dilluns 10 de juny va tenir lloc l'excursió de final de curs del clergat de la diòcesi. Va estar presidida pel Sr. Bisbe i el Sr. Bisbe auxiliar i participaren un bon grup de preveres de la diòcesi. Es va visitar el Museu episcopal i la Catedral de Vic seguint les explicacions de Mn. Josep M. Riba. Al Seminari de Vic varen compartir la pregària del migdia i el dinar de germanor.

Reunió de Delegats episcopals

El dimecres 12 de juny Mons. Saiz Meneses va presidir la reunió de final de curs amb els Delegats episcopals. Es va revisar el treball del curs en

cada una de les delegacions a la llum de les accions previstes en el Pla Pastoral Diocesà.

Missa de final de curs al Seminari

El divendres 21 de juny Mons. Saiz Meneses presidí la celebració de l'Eucaristia al Seminari amb motiu del final de curs, tot desitjant un bon estiu i un bon treball en les diverses activitats en les que participaran els seminaristes: colònies, casals, campaments a les diverses parròquies i la peregrinació diocesana de joves a Santiago.

Celebració de juny del Corpus Christi a la Catedral

El dijous 20 de juny a les 18h Mons. Saiz Meneses beneí "l'Ou com balla" instal·lat a l'atri de la Catedral. El diumenge 23, a les 12h presidí la solemnitat del Corpus Christi a la Catedral. Després de la Missa va fer la processó dintre del temple resseguint les capelles laterals en les que dotze grups havien confeccionat enguany les catifes forals que es varen poder visitar fins el dilluns 24. La celebració acabà impartint la benedicció amb el Santíssim Sagrament. A d'altres esglésies de la diòcesi també es va solemnitzar aquesta festa amb processons al carrer.

Delegacions Episcopals

Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar

15 de maig de 2019

Benvolguts/des

Ens adrecem a vosaltres per recordar-vos que el proper 9 de juny, diumenge de Pentecosta, és el “dia de l’Apostolat Seglar”. Un dia que aquests darrers anys hem estats convocats per trobar-nos els diversos moviments, associacions laïcals, grups de parròquies, laics i laiques que formem part de la nostra diòcesi de Terrassa.

Sabem que tots tenim moltes activitats, trobades i calendaris molt plens però creiem igualment que almenys un cop l’any anirà bé trobar-nos, conèixer-nos una mica més, pensar en un futur curs més compartit i, sobretot celebrar l’Eucaristia junts.

És per això que us convidem aquest diumenge de Pentecosta a la tarda als locals de la catedral del Sant Esperit de Terrassa, c. de l’Església 5.

Horari previst:

18h. Arribada i pregària:

- “Compartim qui som i què fem”
- Informacions d’interès general
- Preparem l’Eucaristia

20h. Celebració de l’Eucaristia,
presidida pel nostre bisbe Mons Josep Àngel Saiz

Us demanem que feu arribar aquesta convocatòria als vostres contactes de persones que creieu que els pot interessar venir.

Molt agraïts per endavant,
esperem veure’ns el dia 9 de juny a les 6 de la tarda.

Cordialment

Jaume Galobart
Delegat Episcopal d’Apostolat Seglar

Santa Seu

Sant Pare

CRIST, LA NOSTRA ESPERANÇA, VIU!

Capítols cinquè a novè*

Exhortació apostòlica postsinodal *Christus vivit* als joves i a tot el poble de Déu**

Capítol cinquè

CAMINS DE JOVENTUT

134. Com es viu la joventut quan ens deixem il·luminar i transformar pel gran anunci de l'Evangeli? És important fer-se aquesta pregunta, perquè la joventut, més que un orgull, és un regal de Déu: «Ser jove és una gràcia, una fortuna». ⁷¹ És un do que podem malgastar inútilment, o bé podem rebre'l agraïts i viure'l amb plenitud.
135. Déu és l'autor de la joventut i Ell obra en cada jove. La joventut és un temps beneït per al jove i una benedicció per a l'Església i el món. És una alegria, un cant d'esperança i una benaurança. Apreciar la joventut implica veure aquest temps de la vida com un moment valuós i no com una etapa de pas en la qual la gent jove se sent empesa cap a l'edat adulta.

Temps de somnis i d'eleccions

136. En l'època de Jesús la sortida de la infantesa era un pas summament esperat a la vida, que se celebrava i es gaudia molt. D'aquí que Jesús, quan va tornar la vida a una «nena» (Mc 5,39), li va fer donar un pas més, la va promoure i la va convertir en «noia» (Mc 5,41). En dir-li «Noia, aixeca't!» (*Talità cum*) al mateix temps

* Els capítols primer a quart es van publicar al Butlletí anterior, número 17.

** Traducció realitzada a *Documents d'Església*.

⁷¹ St. Pau VI, Al·locució per a la beatificació de Nunzio Sulprizio (1 desembre 1963): AAS 56 (1964), 28.

la va fer més responsable de la seva vida obrint-li les portes a la joventut.

137. «La joventut, fase del desenvolupament de la personalitat, està marcada per somnis que van prenent cos, per relacions que adquireixen cada vegada més consistència i equilibri, per intents i experimentacions, per eleccions que construeixen gradualment un projecte de vida. En aquest període de la vida, els joves estan cridats a projectar-se cap endavant sense tallar amb les seves arrels, a construir autonomia, però no en solitari». ⁷²
138. L'amor de Déu i la nostra relació amb Crist viu no ens priven de somiar, no ens exigeixen que enxiquim els nostres horitzons. Ben al contrari, aquest amor ens promou, ens estimula, ens llança cap a una vida millor i més bella. La paraula "inquietud" resumeix moltes de les recerques dels cors dels joves. Com deia sant Pau VI, «precisament en les insatisfaccions que els turmenten [...] hi ha un element de llum». ⁷³ La inquietud insatisfeta, juntament amb la sorpresa per la novetat que es presenta a l'horitzó, obre pas a la gosadia que els mou a assumir-se a si mateixos, a fer-se responsables d'una missió. Aquesta sana inquietud que es desperta especialment en la joventut continua essent la característica de qualsevol cor que es manté jove, disponible, obert. La veritable pau interior conviu amb aquesta insatisfacció profunda. Sant Agustí deia: «Senyor, ens vas crear per a tu, i el nostre cor està inquiet, fins que descansi en tu». ⁷⁴
139. Temps enrere un amic em va preguntar què veig jo quan penso en un jove. La meva resposta va ser que «veig un noi o una noia que busca el seu propi camí, que vol volar amb els peus, que treu el cap al món i mira l'horitzó amb ulls plens d'esperança, plens de futur i també d'il·lusions. El jove camina amb dos peus com els adults, però a diferència dels adults, que els tenen paral·lels, posa l'un davant de l'altre, disposat a anar-se'n, a partir. Sempre mirant cap endavant. Parlar de joves vol dir parlar de promeses, i significa parlar d'alegria. Els joves tenen tanta força, són capaços de mirar amb tanta esperança. Un jove és una promesa de vida

⁷² DF 65.

⁷³ Homilia en la Santa Missa amb els joves a Sídney (2 desembre 1970): AAS 63 (1971), 64.

⁷⁴ *Confessions*, I, 1, 1: PL 32, 661.

que porta incorporat un cert grau de tenacitat; té la suficient bogeria per poder-se autoenganyar i la suficient capacitat per poder curar-se de la desil·lusió que en pugui derivar». ⁷⁵

140. Alguns joves potser rebutgen aquesta etapa de la vida, perquè voldrien continuar essent nens, o desitgen «una prolongació indefinida de l'adolescència i l'ajornament de les decisions; la por al que és definitiu genera així una mena de paràlisi en la presa de decisions. La joventut, però, no pot ser un temps en suspens: és l'edat de les decisions i precisament en això consisteix el seu atractiu i la seva major comesa. Els joves prenen decisions en l'àmbit professional, social, polític, i altres més radicals que donaran una configuració determinant a la seva existència». ⁷⁶ També prenen decisions pel que fa a l'amor, en l'elecció de la parella i en l'opció de tenir els primers fills. Aprofundirem aquests temes en els darrers capítols, referits a la vocació de cadascú i al seu discerniment.
141. Però en contra dels somnis que mobilitzen decisions, sempre «hi ha l'amenaça del lament, de la resignació. Això ho deixem per a aquells que segueixen a la “deessa lamentació” [...]. És un engany: et fa prendre la senda equivocada. Quan tot sembla paralytitzat i estancat, quan els problemes personals ens inquieten, els malestars socials no troben les degudes respostes, no és bo donar-se per vençut. El camí és Jesús: fer-lo pujar a la nostra barca i remar mar endins amb Ell. Ell és el Senyor! Ell canvia la perspectiva de la vida. La fe en Jesús condueix a una esperança que va més enllà, a una certesa fundada no sols en les nostres qualitats i habilitats, sinó en la Paraula de Déu, en la invitació que ve d'Ell. Sense fer massa càlculs humans ni preocupar-se per verificar si la realitat que us envolta coincideix amb les vostres seguretats. Remeu mar endins, sortiu de vosaltres mateixos». ⁷⁷
142. Cal perseverar en el camí dels somnis. Per això cal estar atents a una temptació que sol jugar-nos una mala passada: l'ansietat. Pot ser una gran enemiga quan ens porta a abaixar els braços perquè hem descobert que els resultats no són instantanis. Els somnis més bells es conquereixen amb esperança, paciència i obstinació,

⁷⁵ *Dios es joven. Una conversación con Thomas Leoncini*, ed. Planeta, Barcelona 2018, 16-17.

⁷⁶ DF 68.

⁷⁷ Encontre amb els joves a Càller (22 setembre 2013): AAS 105 (2013), 904-905.

renunciant a les presses. Alhora, cal no aturar-se per inseguretats, no s'ha de tenir por d'apostar i de cometre errors. Sí que s'ha de tenir por a viure paralyzats, com morts en vida, convertits en éssers que no viuen perquè no volen arriscar, perquè no perseveren en els seus esforços o perquè tenen por d'equivocar-se. Encara que, si t'equivoques, sempre podràs aixecar el cap i tornar a començar, perquè ningú no té dret a robar-te l'esperança.

143. Joves, no renunciieu al millor de la vostra joventut, no observeu la vida des d'un balcó. No confongueu la felicitat amb un divan ni visqueu tota la vida darrere d'una pantalla. Tampoc no esdevingueu el trist espectacle d'un vehicle abandonat. No sigueu cotxes aparcats, més aviat deixeu brollar els somnis i preneu decisions. Arrisqueu-vos, encara que us equivoqueu. No sobrevisqueu amb l'ànima anestesiada ni mireu el món com si fóssiu turistes. Feu enrenou! Allunyeu les pors que us paralyzen, per tal que no esdevingueu joves momificats. Viviu! Lliureu el millor de la vida! Obriu la porta de la gàbia i sortiu a volar! Si us plau, no us jubileu abans d'hora.

Les ganes de viure i d'experimentar

144. Aquesta projecció cap al futur que se somia, no vol dir que els joves estiguin completament llançats cap endavant, perquè al mateix temps hi ha en ells un fort desig de viure el present, d'aprofitar al màxim les possibilitats que aquesta vida els regala. Aquest món està ple de bellesa! Com menysprear els regals de Déu?
145. Contràriament al que molts pensen, el Senyor no vol debilitar aquestes ganes de viure. És sa recordar el que ensenyava un savi de l'Antic Testament: «Fill, en la mesura de les teves possibilitats tracta't bé [...]. No et privis de passar un bon dia» (*Sir 14,11.14*). El veritable Déu, el que t'estima, t'estima feliç. Per això en la Bíblia trobem també aquest consell dirigit als joves: «Gaudeix, jove, en la teva joventut, passa-ho bé en els teus anys joves [...]. Aparta el mal humor del teu pit» (*Coh 11,9-10*). Perquè és «Déu, que ens proveeix de tot amb abundància perquè en fruïm» (*1Tm 6,17*).
146. Com podrà ser agraït amb Déu algú que no és capaç de gaudir dels seus petits regals de cada dia, algú que no sap aturar-se davant les coses simples i agradables que troba a cada pas? Per-

què «ningú no és pitjor que el qui es tortura a si mateix» (*Sir 14,6*). No es tracta de ser un insaciable que sempre està obsessionat per més i més plaers. Al contrari, perquè això t'impedirà viure el present. La qüestió és saber obrir els ulls i aturar-te per viure plenament i amb gratitud cada petit do de la vida.

147. És clar que la Paraula de Déu et convida a viure el present, no sols a preparar el demà: «No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja es preocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps» (*Mt 6,34*). Però això no es refereix a llançar-nos a un desenfrenament irresponsable que ens deixa buits i sempre insatsfets, sinó a viure el present en gran, utilitzant les energies per a coses bones, conreant la fraternitat, seguint Jesús i valorant cada petita alegria de la vida com un regal de l'amor de Déu.
148. En aquest sentit, vull recordar que el cardenal Francesc Xavier Nguyễn Van Thuân, quan el van tancar en un camp de concentració, no va voler que els seus dies consistissin només a esperar i esperar un futur. La seva opció va ser «viure el moment present omplint-lo d'amor»; i la manera com ho practicava era: «Aprofito les ocasions que es presenten cada dia per realitzar accions ordinàries de manera extraordinària».⁷⁸ Mentre lluites per donar forma als teus somnis, viu plenament l'avui, lliura't tot i omple d'amor cada moment. Perquè és veritat que aquest dia de la teva joventut pot ser l'últim, i llavors val la pena viure-ho amb totes les ganes i amb tota la profunditat possible.
149. Això inclou també els moments durs, que han de ser viscuts a fons per arribar a aprendre el seu missatge. Com ensenyen els Bisbes suïssos: «Ell és allà on nosaltres pensàvem que ens havia abandonat i que ja no hi havia cap salvació. És una paradoxa, però el sofriment, les tenebres, es van convertir, per a molts cristians [...] en llocs de trobament amb Déu».⁷⁹ A més, el desig de viure i d'experimentar es refereix especialment a molts joves en condició de discapacitat física, mental i sensorial. Fins i tot si no sempre poden fer les mateixes experiències que els seus companys, tenen recursos sorprenents i inimaginables que de vegades superen els

⁷⁸ *Cinco panes y dos peces: un gozoso testimonio de fe desde el sufrimiento en la cárcel*, México 1999, 21.

⁷⁹ Conferència Episcopal Suïssa, *Prendre le temps: pour toi, pour moi, pour nous* (2 febrer 2018).

comuns. El Senyor Jesús els omple amb altres dons, que la comunitat està cridada a valorar, perquè puguin descobrir el seu pla d'amor per a cada un d'ells.

En amistat amb Crist

150. Per més que visquis i experimentis no arribaràs al fons de la joventut, no coneixeràs la veritable plenitud de ser jove, si no trobes cada dia el gran amic, si no vius en amistat amb Jesús.
151. L'amistat és un regal de la vida i un do de Déu. A través dels amics el Senyor ens va polint i ens va madurant. Alhora, els amics fidels, que estan al nostre costat en els moments durs, són un reflex de l'afecte del Senyor, del seu consol i de la seva presència amable. Tenir amics ens ensenya a obrir-nos, a comprendre, a cuidar els altres, a sortir de la nostra comoditat i de l'aïllament, a compartir la vida. Per això «un amic fidel no té preu» (*Sir 6,15*).
152. L'amistat no és una relació fugaç o passatgera, sinó estable, ferma, fidel, que madura amb el pas del temps. És una relació d'afecte que ens fa sentir units, i al mateix temps és un amor generós, que ens porta a buscar el bé de l'amic. Tot i que els amics poden ser molt diferents entre ells, sempre hi ha algunes coses en comú que els porten a sentir-se propers, i hi ha una intimitat que es comparteix amb sinceritat i confiança.
153. És tan important l'amistat que Jesús mateix es presenta com amic: «Ja no us dic servents, us he dit amics» (*Jn 15,15*). Per la gràcia que Ell ens regala, som elevats de tal manera que som realment amics seus. Amb el mateix amor que Ell vessa en nosaltres podem estimar-lo, portant el seu amor als altres, amb l'esperança que també ells trobaran el seu lloc en la comunitat d'amistat fundada per Jesucrist.⁸⁰ I si bé Ell ja és plenament feliç ressuscitat, és possible ser generosos amb Ell, ajudant-lo a construir el seu Regne en aquest món, essent els seus instruments per portar el seu missatge i la seva llum i, sobretot, el seu amor als altres (cf. *Jn 15,16*). Els deixebles van escoltar la crida de Jesús a l'amistat amb Ell. Va ser una invitació que no els va forçar, sinó que es va proposar delicadament a la seva llibertat: «Veniu a veure» els va dir, i «ells hi

⁸⁰ Cf. St. Tomàs de Aquino, *Summa Theologiae* II-II, q. 23, art. 1.

van anar, van veure on vivia i es van quedar amb ell aquell dia» (*Jn* 1,39). Després d'aquesta trobada, íntima i inesperada, van deixar-ho tot i se'n van anar amb Ell.

154. L'amistat amb Jesús és indestructible. Ell mai no se'n va, encara que de vegades sembla que fa silenci. Quan el necessitem es deixa trobar per nosaltres (cf. *Jr* 29,14) i està al nostre costat per on anem (cf. *Jos* 1,9). Perquè Ell mai no trenca una aliança. A nosaltres ens demana que no l'abandonem: «Estigueu en mi» (*Jn* 15,4). Però si ens allunyem, «Ell roman fidel, perquè no pot negar-se a si mateix» (*2Tm* 2,13).
155. Amb l'amic parlem, compartim les coses més secretes. Amb Jesús també conversem. L'oració és un desafiament i una aventura. I quina aventura! Permet que el coneguem cada vegada millor, entrem en la seva espessor i creixem en una unió sempre més forta. L'oració ens permet explicar-li tot el que ens passa i quedar-nos confiats als seus braços, i al mateix temps ens regala instants de preciosa intimitat i afecte, on Jesús vessa en nosaltres la seva pròpia vida. Pregant «li obrim la jugada» a Ell, li donem lloc «perquè Ell pugui actuar i pugui entrar i pugui vèncer».⁸¹
156. Així és possible arribar a experimentar una unitat constant amb Ell, que supera tot el que puguem viure amb altres persones: «Ja no visc jo, és Crist qui viu en mi» (*Ga* 2,20). No privis la teva joventut d'aquesta amistat. Podràs sentir-lo al teu costat no únicament quan preguis. Reconeixeràs que camina amb tu en tot moment. Intenta descobrir-lo i viuràs la bella experiència de saber-te sempre acompanyat. És el que van viure els deixebles d'Emaús quan, mentre caminaven i conversaven desorientats, Jesús es va fer present i «caminava amb ells» (*Lc* 24,15). Un sant deia que «el cristianisme no és un conjunt de veritats que cal creure, de lleis que cal complir, de prohibicions. Així resulta molt repugnant. El cristianisme és una Persona que m'ha estimat tant que reclama el meu amor. El cristianisme és Crist».⁸²
157. Jesús pot unir tots els joves de l'Església en un únic somni, «un somni gran i un somni capaç d'acollir-los tots. Aquest somni pel

⁸¹ Discurs als voluntaris de la XXXIV Jornada Mundial de la Joventut a Panamà (27 gener 2019): *L'Osservatore Romano*, 28-29 gener 2019, 11.

⁸² St. Òscar Romero, *Homilia* (6 novembre 1977): *Su pensamiento*, I-II, San Salvador 2000, 312.

qual Jesús va donar la vida a la creu i l'Esperit Sant es va escampar i va tatuar a foc el dia de la Pentecosta en el cor de cada home i cada dona, al cor de cada un [...]. El va tatuar a l'espera que trobi espai per créixer i per desenvolupar-se. Un somni, un somni anomenat Jesús sembrat pel Pare, Déu com Ell –com el Pare–, enviat pel Pare amb la confiança que creixerà i viurà en cada cor. Un somni concret, que és una persona, que corre per les nostres venes, estremeix el cor i el fa ballar».⁸³

El creixement i la maduració

158. Molts joves es preocupen pel seu cos, procurant el desenvolupament de la força física o de l'aparença. Altres s'inquietaen per desenvolupar les seves capacitats i coneixements, i així se senten més segurs. Alguns apunten més alt, tracten de comprometre més i busquen un desenvolupament espiritual. Sant Joan deia: «Us escric joves perquè sou forts, perquè conserveu la Paraula de Déu» (1Jn 2,14). Buscar el Senyor, guardar la seva Paraula, tractar de respondre-li amb la pròpia vida, créixer en les virtuts, això fa forts els cors dels joves. Per això cal mantenir la connexió amb Jesús, estar en línia amb Ell, ja que no creixeràs en la felicitat i en la santedat només amb la força i la teva ment. Així com et preocupa no perdre la connexió a Internet, tingues cura que estigui activa la teva connexió amb el Senyor, i això vol dir no tallar el diàleg, escoltar-lo, explicar-li les teves coses, i quan no sàpigues amb claredat què hauries de fer, preguntar-li: «Jesús, què faries tu en el meu lloc?».⁸⁴
159. Espero que puguis valorar-te tant tu mateix, prendre't tan seriosament, que busquis el teu creixement espiritual. A més dels entusiasmes propis de la joventut, també hi ha la bellesa de cercar «la justícia, la fe, l'amor, la pau» (2Tm 2,22). Això no vol dir perdre l'espontaneïtat, la frescor, l'entusiasme, la tendresa. Perquè fer-se adult no implica abandonar els millors valors d'aquesta etapa de la vida. Altrament, el Senyor podrà retreure't un dia: «Recordo l'amor que em tenies de jove, com m'estimaves al temps de les noces» (Jr 2,2).

⁸³ Discurs en la cerimònia d'obertura de la XXXIV Jornada Mundial de la Joventut a Panamà (24 gener 2019): *L'Osservatore Romano*, 26 gener 2019, 12.

⁸⁴ Cf. Encontre amb els joves en el Santuari Nacional de Maipú, Santiago de Chile (17 gener 2018): *L'Osservatore Romano*, 19 gener 2018, 7.

160. Al contrari, fins i tot un adult ha de madurar sense perdre els valors de la joventut. Perquè en realitat cada etapa de la vida és una gràcia permanent, tanca un valor que no ha de passar. Una joventut ben viscuda roman com experiència interior, i en la vida adulta és assumida, és aprofundida i continua donant fruits. Si és propi del jove sentir-se atret per l'infinit que s'obre i que comença,⁸⁵ un risc de la vida adulta, amb les seves seguretats i comoditats, és acotar cada vegada més aquest horitzó i perdre aquest valor propi dels anys joves. Però hauria de succeir al contrari: madurar, créixer i organitzar la pròpia vida sense perdre aquesta atracció, aquesta obertura àmplia, aquesta fascinació per una realitat que sempre és més. A cada moment de la vida podem renovar i augmentar la joventut. Quan vaig començar el meu ministeri com a Papa, el Senyor em va ampliar els horitzons i em va regalar una renovada joventut. El mateix pot passar-li a un matrimoni de molts anys, o a un monjo en el seu monestir. Hi ha coses que necessiten “assenotar-se” amb els anys, però aquesta maduració pot conviure amb un foc que es renova, amb un cor sempre jove.
161. Créixer és conservar i alimentar les coses més precioses que et regala la joventut, però al mateix temps és estar obert a purificar el que no és bo i a rebre nous dons de Déu que et crida a desenvolupar el que val. De vegades, els complexos d'inferioritat poden portar-te a no voler veure els teus defectes i debilitats, i d'aquesta manera pots tancar-te al creixement i a la maduració. Millor, deixa't estimar per Déu, que t'estima així com ets, que et valora i et respecta, però també t'ofereix més i més: més de la seva amistat, més fervor en la pregària, més fam de la seva Paraula, més desitjos de rebre Crist en l'Eucaristia, més ganes de viure el seu Evangelí, més fortalesa interior, més pau i alegria espiritual.
162. Però et recordo que no seràs sant i ple copiant dels altres. Ni tan sols imitar els sants significa copiar la seva forma de ser i de viure la santedat: «Hi ha testimonis que són útils per estimular-nos i motivar-nos, però no perquè tractem de copiar-los, perquè això fins podria allunyar-nos del camí únic i diferent que el Senyor té per a nosaltres».⁸⁶ Tu has de descobrir qui ets i desenvolupar la teva manera pròpia de ser sant, més enllà del que diguin i opinin els altres. Esdevenir sant és esdevenir més plenament tu mateix,

⁸⁵ Cf. Romano Guardini, *Le età della vita*, a *Opera omnia* IV, 1, Brescia 2015, 209.

⁸⁶ Exhort. ap. *Gaudete et exultate* (19 març 2018), 11.

ser aquest que Déu va voler somiar i crear, no una fotocòpia. La teva vida ha de ser un estímul profètic, que impulsi d'altres, que deixi una marca en aquest món, aquesta marca única que només tu pots deixar. En canvi, si copies, privaràs aquesta terra, i també el cel, d'això que ningú més que tu pot oferir. Recordo que sant Joan de la Creu, en el seu *Càntic Espiritual*, escrivia que cadascú havia d'aprofitar els seus consells espirituals «segons la seva manera»,⁸⁷ perquè el mateix Déu ha volgut manifestar la seva gràcia «als uns en una manera i als altres en una altra».⁸⁸

Camins de fraternitat

163. El teu desenvolupament espiritual s'expressa abans de res creixent en l'amor fratern, generós, misericordiós. Ho deia sant Pau: «Que el Senyor us faci progressar i sobreabundar en l'amor d'uns amb altres, i en l'amor envers tothom» (1Te 3,12). Tant de bo que visquis cada vegada més aquest "èxtasi" que és sortir de tu mateix per buscar el bé dels altres, fins a donar la vida.
164. Quan un trobament amb Déu s'anomena "èxtasi", és perquè ens treu de nosaltres mateixos i ens eleva, captivats per l'amor i la bellesa de Déu. Però també podem ser trets de nosaltres mateixos per reconèixer la bellesa oculta en cada ésser humà, la seva dignitat, la seva grandesa com a imatge de Déu i fill del Pare. L'Esperit Sant vol impulsar-nos perquè sortim de nosaltres mateixos, abracem els altres amb l'amor i busquem el seu bé. Per tant, sempre és millor viure la fe junts i expressar el nostre amor en una vida comunitària, compartint amb altres joves el nostre afecte, el nostre temps, la nostra fe i les nostres inquietuds. L'Església ofereix molts espais diversos per viure la fe en comunitat, perquè tot és més fàcil junts.
165. Les ferides rebudes poden portar-te a la temptació de l'aïllament, a replegar-te sobre tu mateix, a acumular rancúnies, però mai no deixis d'escoltar la crida de Déu al perdó. Com bé van ensenyar els Bisbes de Ruanda, «la reconciliació amb l'altre demana abans que res descobrir-hi l'esplendor de la imatge de Déu [...]. En aquesta òptica, és vital distingir el pecador del seu pecat i de la seva ofensa, per arribar a la veritable reconciliació. Això vol dir que odiïs

⁸⁷ *Càntic Espiritual* B, Pròleg, 2.

⁸⁸ *Ibid.*, XIV-XV, 2.

el mal que l'altre t'infligeix, però que continuïs estimant-lo perquè reconeixes la seva debilitat i veus la imatge de Déu en ell».⁸⁹

166. De vegades tota l'energia, els somnis i l'entusiasme de la joventut s'afebleixen per la temptació de tancar-nos en nosaltres mateixos, en els nostres problemes, sentiments ferits, laments i comoditats. No deixis que això et passi, perquè et tornaràs vell per dins, i abans d'hora. Cada edat té la seva bellesa, i al jovent no poden faltar-li la utopia comunitària, la capacitat de somiar units, els grans horitzons que mirem junts.
167. Déu estima l'alegria dels joves i els convida especialment a aquesta alegria que es viu en comunió fraterna, a aquest goig superior del qui sap compartir, perquè «hi ha més alegria a donar que a rebre» (Ac 20,35) i «Déu estima el qui dóna amb alegria» (2Co 9,7). L'amor fratern multiplica la nostra capacitat de goig, ja que ens fa capaços de gaudir amb el bé dels altres: «Alegreu-vos amb els qui estan alegres» (Rm 12,15). Que l'espontaneïtat i l'impuls de la teva joventut esdevinguin cada dia més l'espontaneïtat de l'amor fratern, en la frescor per reaccionar sempre amb perdó, amb generositat, amb ganes de construir comunitat. Un proverbi africà diu: «Si vols caminar ràpid, camina sol. Si vols arribar lluny, camina amb els altres». No ens deixem robar la fraternitat.

Joves compromesos

168. És veritat que de vegades, davant d'un món tan ple de violència i egoisme, els joves poden córrer el risc de tancar-se en petits grups, i així privar-se dels desafiaments de la vida en societat, d'un món ampli, desafiant i necessitat. Senten que viuen l'amor fratern, però potser el seu grup ha esdevingut una simple prolongació del seu jo. Això s'agreuja si la vocació del laic es concep només com un servei a l'intern de l'Església (lectors, acòlits, catequistes, etc.), oblidant que la vocació laical és abans que res la caritat en la família, la caritat social i la caritat política: és un compromís concret des de la fe per a la construcció d'una societat nova, és viure enmig del món i de la societat per evangelitzar les seves diverses instàncies, per fer créixer la pau, la convivència, la justícia, els drets

⁸⁹ Conferència Episcopal de Ruanda, Carta dels Bisbes catòlics als fidels durant l'any especial de la reconciliació a Ruanda, Kigali (18 gener 2018), 17.

humans, la misericòrdia, i així estendre el Regne de Déu en el món.

169. Proposo als joves anar més enllà dels grups d'amics i construir l'«amistat social, buscar el bé comú. L'enemistat social destrueix. I una família es destrueix per l'enemistat. Un país es destrueix per l'enemistat. El món es destrueix per l'enemistat. I l'enemistat més gran és la guerra. I avui dia veiem que el món s'està destruint per la guerra. Perquè són incapaços d'asseure's i parlar [...]. Sigueu capaços de crear l'amistat social».⁹⁰ No és fàcil, sempre cal renunciar a alguna cosa, cal negociar, però si ho fem pensant en el bé de tots podrem aconseguir la magnífica experiència de deixar de banda les diferències per lluitar junts per alguna cosa comuna. Si aconseguim buscar punts de coincidència enmig de moltes dissidències, en aquest afany artesanal i de vegades costós de construir ponts, de construir una pau que sigui bona per a tots, aquest és el miracle de la cultura del trobament que els joves poden atrevir-se a viure amb passió.
170. El Sínode va reconèixer que «encara que de forma diferent respecte a les generacions passades, el compromís social és un tret específic dels joves d'avui. Al costat d'alguns indiferents, n'hi ha molts altres disposats a comprometre's en iniciatives de voluntariat, ciutadania activa i solidaritat social, que cal acompanyar i encoratjar perquè emergeixin els talents, les competències i la creativitat dels joves i per incentivar que assumeixin responsabilitats. El compromís social i el contacte directe amb els pobres continuen essent una ocasió fonamental per a descobrir o aprofundir la fe i discernir la pròpia vocació [...]. Es va assenyalar també la disponibilitat al compromís en el camp polític per a la construcció del bé comú».⁹¹
171. Avui, gràcies a Déu, els grups de joves en parròquies, col·legis, moviments o grups universitaris solen sortir a acompanyar ancians i malalts, o visiten barris pobres, o surten junts a auxiliar els indigents en les anomenades "nits de la caritat". Sovint ells reconeixen que en aquestes tasques és més el que reben que el que donen, perquè s'aprèn i es madura molt quan un s'atreuix a prendre contacte amb el sofriment dels altres. A més, en els pobres hi ha una saviesa oculta, i ells, amb paraules simples, poden ajudar-nos a descobrir valors que no veiem.

⁹⁰ Salutació als joves del Centro Cultural Padre Félix Varela en La Habana (20 setembre 2015): *L'Osservatore Romano*, 21-22 setembre 2015), 6.

⁹¹ DF 46.

172. Altres joves participen en programes socials orientats a la construcció de cases per als qui no tenen sostre, o al sanejament de llocs contaminats, o a la recollida d'ajudes per als més necessitats. Seria bo que aquesta energia comunitària s'apliqués no sols a accions esporàdiques sinó d'una manera estable, amb objectius clars i una bona organització que ajudi a realitzar una tasca més continuada i eficient. Els universitaris poden unir-se de manera interdisciplinària per aplicar el seu saber a la resolució de problemes socials, i en aquesta tasca poden treballar colze a colze amb joves d'altres Esglésies o d'altres religions.
173. Com en el miracle de Jesús, els pans i els peixos dels joves es poden multiplicar (cf. *Jn* 6,4-13). Igual que a la paràbola, les petites llavors dels joves es converteixen en arbre i collita (cf. *Mt* 13,23.31-32). Tot això des de la font viva de l'Eucaristia, en la qual el nostre pa i el nostre vi es transfiguren per donar-nos vida eterna. Se'ls demana als joves una tasca immensa i difícil. Amb la fe en el Ressuscitat, podran enfrontar-la amb creativitat i esperança, i situant-se sempre en el lloc del servei, com els servidors d'aquell casament, sorpresos col·laboradors del primer signe de Jesús, que només van seguir la consigna de la seva Mare: «Feu el que Ell us digui» (*Jn* 2,5). Misericòrdia, creativitat i esperança fan créixer la vida.
174. Vull encoratjar-te en aquest compromís, perquè sé que «el teu cor, cor jove, vol construir un món millor. Segueixo les notícies del món i veig que tants joves, en moltes parts del món, han sortit pels carrers per expressar el desig d'una civilització més justa i fraterna. Els joves al carrer. Són joves que volen ser protagonistes del canvi. Per favor, no deixeu que altres siguin els protagonistes del canvi. Vosaltres sou els qui teniu el futur. Per vosaltres entra el futur en el món. A vosaltres us demano que també sigueu protagonistes d'aquest canvi. Continueu superant l'apatia i oferint una resposta cristiana a les inquietuds socials i polítiques que es van plantejant en diverses parts del món. Us demano que sigueu constructors del futur, que us fiquen en el treball per un món millor. Estimats joves, si us plau, no us limiteu a observar la vida, comprometeu-vos-hi. Jesús no es va mantenir com un observador, s'hi va comprometre; no observeu la vida, comprometeu-vos-hi com va fer Jesús».⁹² Però sobretot, d'una manera o d'una altra, sigueu

⁹² Discurs en la Vetlla de la XXVIII Jornada Mundial de la Joventut a Río de Janeiro (27 juliol 2013): AAS 105 (2013), 663.

lluitadors pel bé comú, sigueu servidors dels pobres, sigueu protagonistes de la revolució de la caritat i del servei, capaços de resistir les patologies de l'individualisme consumista i superficial.

Missioners valents

175. Enamorats de Crist, els joves són cridats a donar testimoniatge de l'Evangelí a tot arreu, amb la seva pròpia vida. Sant Albert Hurtado deia que «ser apòstols no vol dir portar una insígnia al trau de la jaqueta; no vol dir parlar de la veritat, sinó viure-la, encarnar-s'hi, transformar-se en Crist. Ser apòstol no és portar una torxa a la mà, posseir la llum, sinó ser la llum [...]. L'Evangelí [...] més que una lliçó és un exemple. El missatge convertit en vida vivent».⁹³
176. El valor del testimoniatge no vol dir que s'hagi de silenciar la paraula. Per què no parlar de Jesús, per què no explicar als altres que Ell ens dóna forces per viure, que és bo conversar amb Ell, que ens fa bé meditar les seves paraules? Joves, no deixeu que el món us arrossegui a compartir només les coses dolentes o superficials. Vosaltres heu de ser capaços d'anar contracorrent i de saber compartir Jesús, comuniquen la fe que Ell us ha regalat. Tant de bo que pugueu sentir al cor el mateix impuls irresistible que movia sant Pau quan deia: «Ai de mi si no anunciés l'Evangelí!» (1Co 9,16).
177. «¿On ens envia Jesús? No hi ha fronteres, no hi ha límits: ens envia a tots. L'Evangelí no és per a alguns sinó per a tots. No és només per als qui ens semblen més propers, més receptius, més acollidors. És per a tothom. No tingueu por d'anar i portar Crist a qualsevol ambient, fins a les perifèries existencials, també a qui sembla més llunyà, més indiferent. El Senyor busca tothom, vol que tothom senti l'escalf de la seva misericòrdia i del seu amor».⁹⁴ I ens convida a anar sense por amb l'anunci missioner, allà on ens trobem i amb qui estiguem, al barri, en l'estudi, en l'esport, en les sortides amb els amics, en el voluntariat o a la feina, sempre és bo i oportú compartir l'alegria de l'Evangelí. Així és com el Senyor es va acostant a tots. I a vosaltres, joves, us vol com els seus instru-

⁹³ *Ustedes son la luz del mundo*, Discurs en el Cerro San Cristóbal, Chile, 1940, a: <https://www.padrealbertohurtado.cl/escritos-2/>.

⁹⁴ Homília en la Santa Missa de la XXVIII Jornada Mundial de la Joventut a Río de Janeiro (28 julio 2013): AAS 105 (2013), 665.

ments per vessar llum i esperança, perquè vol comptar amb la vostra valentia, frescor i entusiasme.

178. No cal esperar que la missió sigui fàcil i còmoda. Alguns joves van donar la seva vida per tal de no frenar el seu impuls missioner. Els Bisbes de Corea van expressar: «Esperem que puguem ser grans de blat i instruments per a la salvació de la humanitat, seguint l'exemple dels màrtirs. Encara que la nostra fe és tan petita com un gra de mostassa, Déu li donarà creixement i la utilitzarà com un instrument per a la seva obra de salvació».⁹⁵ Amics, no espereu el demà per col·laborar en la transformació del món amb la vostra energia, el vostre coratge i la vostra creativitat. La vostra vida no és un “mentrestant”. Vosaltres sou l'ara de Déu, que us vol fecunds.⁹⁶ Perquè «és donant com es rep»,⁹⁷ i la millor manera de preparar un bon futur és viure bé el present amb entrega i generositat.

Capítol sisè

JOVES AMB ARRELS

179. A vegades he vist arbres joves, bells, que elevaven les seves branques al cel buscant sempre més, i semblaven un cant d'esperança. Més endavant, després d'una tempesta, els he trobat caiguts, sense vida. Perquè tenien poques arrels, havien desplegat les seves branques sense arrelar bé a la terra, i així han sucumbit davant els embats de la natura. Per això em dol veure que alguns proposin als joves construir un futur sense arrels, com si el món comencés ara. Perquè «és impossible que algú creixi si no té arrels fortes que ajudin a estar bé sostingut i agafat a la terra. És fàcil “volar” quan no hi ha des d'on agafar-se, des d'on aferrar-se».⁹⁸

⁹⁵ Conferència Episcopal de Corea, Carta pastoral amb motiu del 150 aniversari del martiri durant la persecució Byeong-in (30 març 2016).

⁹⁶ Cf. Homilia en la Santa Missa per a la XXXIV Jornada Mundial de la Joventut a Panamà (27 gener 2019): *L'Osservatore Romano*, 28-29 gener 2019, 12.

⁹⁷ Oració “Senyor, feu-me un instrument de pau”, atribuïda a St. Francesc d'Assís.

⁹⁸ Discurs en la Vetlla con los joves en la XXXIV Jornada Mundial de la Joventut a Panamà (26 gener 2019): *L'Osservatore Romano*, 28-29 gener 2019), 6.

Que no t'arrenquin de la terra

180. Aquesta no és una qüestió secundària, i em sembla bo dedicar-li un breu capítol. Comprendre això permet distingir l'alegria de la joventut d'un fals culte a la joventut que alguns utilitzen per seduir els joves i utilitzar-los per als seus fins.
181. Penseu això: si una persona us fa una proposta i us diu que ignoreu la història, que no recolliu l'experiència dels ancians, que menyspreu tot el passat i que només mireu el futur que ell us ofereix, ¿no és una forma fàcil d'atrapar-vos amb la seva proposta per tal que només feu el que ell us diu? Aquesta persona us necessita buits, desarrelats, desconfiats de tot, perquè només confieu en les seves promeses i us sotmeteu als seus plans. Així funcionen les ideologies de diferents colors, que destrueixen (o de-construeixen) tot el que sigui diferent i d'aquesta manera poden regnar sense oposicions. Per això necessiten joves que menyspreïn la història, que rebutgin la riquesa espiritual i humana que es va anar transmetent al llarg de les generacions, que ignorin tot el que els ha precedit.
182. Al mateix temps, els manipuladors utilitzen un altre recurs: una adoració de la joventut, com si tot el que no sigui jove es convertís en detestable i caduc. El cos jove es torna el símbol d'aquest nou culte, i llavors tot el que tingui a veure amb aquest cos s'idolatra i es desitja sense límits, i el que no sigui jove es mira amb menyspreu. Però és una arma que en primer lloc acaba degradant els joves, els buida de valors reals, els utilitza per obtenir beneficis personals, econòmics o polítics.
183. Estimats joves, no accepteu que facin servir la vostra joventut per fomentar una vida superficial, que confon la bellesa amb l'aparença. Millor sapigueu descobrir que hi ha bellesa en el treballador que torna a casa brut i deixat, però amb l'alegria d'haver guanyat el pa dels seus fills. Hi ha una bellesa extraordinària en la comunió de la família al costat de la taula i en el pa compartit amb generositat, encara que la taula sigui molt pobra. Hi ha bellesa en l'esposa despentinada i gairebé anciana, que roman cuidant el seu marit malalt més enllà de les seves forces i de la seva pròpia salut. Encara que hagi passat la primavera del festeig, hi ha bellesa en la fidelitat de les parelles que s'estimen en la tardor de la vida, en aquests vellets que caminen agafats de la mà. Hi ha bellesa, més enllà de l'aparença o de l'estètica de moda, en cada home i en

cada dona que viuen amb amor la seva vocació personal, al servei desinteressat per la comunitat, per la pàtria, en la tasca generosa per la felicitat de la família, compromesos en l'ardu treball anònim i gratuït de restaurar l'amistat social. Descobrir, mostrar i ressaltar aquesta bellesa, que s'assembla a la de Crist a la creu, és posar els fonaments de la veritable solidaritat social i de la cultura del trobament.

184. Juntament amb les estratègies del fals culte a la joventut i a l'aparença, avui es promou una espiritualitat sense Déu, una afectivitat sense comunitat i sense compromís amb els qui pateixen, una por als pobres vistos com a éssers perillosos, i una sèrie d'ofertes que pretenen fer-los creure en un futur paradisiac que sempre es postergarà per a més endavant. No vull proposar-vos això, i amb tot el meu afecte vull advertir-vos que no us deixeu dominar per aquesta ideologia que no us tornarà més joves, sinó que us convertirà en esclaus. Us proposo un altre camí, fet de llibertat, d'entusiasme, de creativitat, d'horitzons nous, però conreant al mateix temps aquestes arrels que alimenten i sostenen.
185. En aquesta línia, vull destacar que «nombrosos Pares sinodals provinents de contextos no occidentals assenyalen que en els seus països la globalització comporta autèntiques formes de colonització cultural, que desarrelen els joves de la pertinença a les realitats culturals i religioses de les quals provenen. Cal un compromís de l'Església per acompanyar-los en aquest pas sense que perdin els trets més valuosos de la seva identitat».⁹⁹
186. Avui veiem una tendència a “homogeneïtzar” els joves, a dissoldre les diferències pròpies del seu lloc d'origen, a convertir-los en éssers manipulables fets en sèrie. Així es produeix una destrucció cultural, que és tan greu com la desaparició de les espècies animals i vegetals.¹⁰⁰ Per això, en un missatge a joves indígenes, reunits a Panamà, els vaig exhortar a «fer-se càrrec de les arrels, perquè de les arrels ve la força que els farà créixer, florir i fructificar».¹⁰¹

⁹⁹ DF 14.

¹⁰⁰ Cf. Carta enc. *Laudato si'* (24 maig 2015), 145: AAS 107 (2015), 906.

¹⁰¹ Videomissatge per a l'Encontre Mundial de la Joventut Indígena a Panamà (17-21 gener 2019): *L'Osservatore Romano*, 19 gener 2019, 8.

La teva relació amb els ancians

187. En el Sínode es va expressar que «els joves estan projectats cap al futur i afronten la vida amb energia i dinamisme. Tot amb tot, [...] de vegades solen prestar poca atenció a la memòria del passat del qual provenen, en particular als nombrosos dons que els han transmès els seus pares i avis, al bagatge cultural de la societat en què viuen. Ajudar els joves a descobrir la riquesa viva del passat, fent memòria i servint-se'n per a les pròpies decisions i possibilitats, és un veritable acte d'amor cap a ells, en vista del seu creixement i de les decisions que hauran de prendre».¹⁰²
188. La Paraula de Déu recomana no perdre el contacte amb els ancians, per poder recollir-ne l'experiència: «Vés a la reunió dels ancians, i si trobes un savi ajunta't a ell [...]. Si veus un home prudent, matina per buscar-lo, que els teus peus desgastin el llindar de la seva porta» (*Sir* 6,34.36). En tot cas, els llargs anys que ells van viure i tot el que han passat a la vida, han de portar-nos a mirar-los amb respecte: «Posa't dret davant l'home de cabells blancs» (*Lv* 19,32). Perquè «la força és l'adornament dels joves, els cabells blancs són l'honor dels ancians» (*Pr* 20,29).
189. La Bíblia ens demana: «Escolta el pare que et va donar la vida, i no menyspreïs la mare quan sigui anciana» (*Pr* 23,22). El mandat d'honar el pare i la mare «és el primer manament que va acompanyat d'una promesa» (*Ef* 6,2; cf. *Ex* 20,12; *Dt* 5,16; *Lv* 19,3), i la promesa és: «seràs feliç i es perllongarà la teva vida sobre la terra» (*Ef* 6,3).
190. Això no vol dir que hagi d'estar d'acord amb tot el que ells diuen, ni que hagi d'aprovar totes les seves accions. Un jove sempre hauria de tenir un esperit crític. Sant Basili el Gran, referint-se als antics autors grecs, recomanava als joves que els estimessin, però que acollissin només allò de bo que poguessin ensenyar-los.¹⁰³ Es tracta simplement d'estar oberts per recollir una saviesa que es comunica de generació en generació, que pot conviure amb algunes misèries humanes, i que no ha de desaparèixer davant les novetats del consum i del mercat.

¹⁰² DF 35.

¹⁰³ Cf. *Carta als joves*, I, 2: PG 31, 566.

191. Al món mai no li ha servit ni li servirà la ruptura entre generacions. Són els cants de sirena d'un futur sense arrels, sense arrelament. És la mentida que et fa creure que només la novetat és bona i bella. L'existència de les relacions intergeneracionals implica que en les comunitats es posseeixi una memòria col·lectiva, ja que cada generació reprèn els ensenyaments dels seus antecessors, deixant així un llegat als seus successors. Això constitueix marcs de referència per a cimentar sòlidament una societat nova. Com diu el refrany: "Si el jove sabés i el vell pogués, no hi hauria cosa que no es fes".

Somnis i visions

192. En la profecia de Joel trobem un anunci que ens permet entendre això d'una manera molt bella. Diu així: «Abocaré el meu Esperit sobre tothom i els vostres fills i les vostres filles profetitzaran, i els vostres joves tindran visions, i els vostres ancians somiaran somnis» (Jl 3,1; cf. Ac 2,17). Si els joves i els vells s'obren a l'Esperit Sant, tots dos produeixen una combinació meravellosa. Els ancians somien i els joves veuen visions. Com es complementen les dues coses?

193. Els ancians tenen somnis construïts amb records, amb imatges de tantes coses viscudes, amb la marca de l'experiència i dels anys. Si els joves s'arrelen en aquests somnis dels ancians aconseguixen veure el futur, poden tenir visions que els obren l'horitzó i els mostren nous camins. Però si els ancians no somien, els joves ja no poden mirar clarament l'horitzó.

194. És bonic trobar entre el que els nostres pares van conservar, algun record que ens permet imaginar el que van somiar per nosaltres els nostres avis i les nostres àvies. Tot ésser humà, fins i tot abans de néixer, ha rebut de part dels seus avis com a regal, la benedicció d'un somni ple d'amor i d'esperança: el d'una vida millor per a ell. I si no el va tenir de cap dels seus avis, segurament algun besavi sí que el va somiar i es va alegrar per ell, contemplant al bressol els seus fills i després els seus néts. El somni primer, el somni creador del nostre Pare Déu, precedeix i acompanya la vida de tots els seus fills. Fer memòria d'aquesta benedicció, que s'estén de generació en generació, és una herència preciosa que cal saber conservar viva per poder transmetre-la també nosaltres.

195. Per això és bo deixar que els ancians facin llargues narracions, que de vegades semblen mitològiques, fantasioses –són somnis

de vells-, però moltes vegades estan plenes de rica experiència, de símbols eloqüents, de missatges ocults. Aquestes narracions requereixen temps, que ens disposem gratuïtament a escoltar i a interpretar amb paciència, perquè no entren en un missatge de les xarxes socials. Hem d'acceptar que tota la saviesa que necessitem per a la vida no pot tancar-se en els límits que imposen els actuals recursos de comunicació.

196. En el llibre *La saviesa dels anys*,¹⁰⁴ vaig expressar alguns desitjos en forma de comandes. «Què demano als ancians, entre els quals em compto jo mateix? Us demano que siguem guardians de la memòria. Els avis i les àvies necessitem formar un cor. M'imagino els ancians com el cor permanent d'un important santuari espiritual, en el qual les oracions de súplica i els cants de lloança sostenen la comunitat sencera que treballa i lluita en el terreny de la vida».¹⁰⁵ És bonic que «joves i noies, vells i infants, lloïn el nom del Senyor» (Sl 148,12-13).
197. Què podem donar-los els ancians? «Als joves d'avui dia que viuen la seva pròpia barreja d'ambicions heroiques i d'inseguretats, podem recordar-los que una vida sense amor és una vida infecunda».¹⁰⁶ Què podem dir-los? «Als joves temorosos podem dir-los que l'ansietat davant del futur pot ser vençuda».¹⁰⁷ Què podem ensenyar? «Als joves excessivament preocupats de si mateixos podem ensenyar-los que s'experimenta més alegria en donar que a rebre, i que l'amor no es demostra només amb paraules, sinó també amb obres».¹⁰⁸

Arriscar junts

198. L'amor que es dóna i que obra, moltes vegades s'equivoca. El qui actua, el qui arrisca, potser comet errors. Aquí, en aquest moment, pot resultar d'interès portar el testimoniatge de Maria Gabriela Perin, òrfena de pare tot just nascuda que reflexiona com això va influir en la seva vida, en una relació que no va durar però que la va fer mare i ara àvia: «El que jo sé és que Déu crea històries. En la seva genialitat i la seva misericòrdia, Ell pren els nostres triomfs i fracassos

¹⁰⁴ Cf. Papa Francesc i amics, *La sabiduría de los años*, ed. Mensajero, Bilbao 2018.

¹⁰⁵ *Ibid.*, 12.

¹⁰⁶ *Ibid.*, 13.

¹⁰⁷ *Ibid.*

¹⁰⁸ *Ibid.*

i teixeix bells tapissos que estan plens d'ironia. El revers del teixit pot semblar desordenat amb els seus fils enredats —els esdeveniments de la nostra vida— i potser sigui aquest costat amb el qual ens obsessionem quan tenim dubtes. Amb tot, el costat bo del tapís mostra una història magnífica, i aquest és el costat que veu Déu». ¹⁰⁹ Quan les persones grans miren atentament la vida, sovint saben de manera instintiva el que hi ha darrere dels fils enredats i reconeixen el que Déu fa creativament fins i tot amb els nostres errors.

199. Si caminem junts, joves i ancians, podrem estar ben arrelats en el present, i des d'aquí freqüentar el passat i el futur: freqüentar el passat, per aprendre de la història i per curar les ferides que de vegades ens condicionen; freqüentar el futur, per alimentar l'entusiasme, fer germinar somnis, suscitar profecies, fer florir esperances. D'aquesta manera, units, podrem aprendre els uns dels altres, escalfar els cors, inspirar les nostres ments amb la llum de l'Evangeli i donar nova força a les nostres mans.
200. Les arrels no són àncores que ens lliguen a altres èpoques i ens impedeixen encarnar-nos en el món actual per fer néixer alguna cosa nova. Són, per contra, un punt d'arrelament que ens permet desenvolupar-nos i respondre als nous desafiaments. Llavors tampoc no serveix «que ens asseguem a enyorar temps passats; hem d'assumir amb realisme i amor la nostra cultura i omplir-la d'Evangeli. Som enviats avui per anunciar la Bona Notícia de Jesús als temps nous. Hem d'estimar la nostra hora amb les seves possibilitats i riscos, amb les seves alegries i dolors, amb les seves riqueses i els seus límits, amb els seus encerts i els seus errors». ¹¹⁰
201. En el Sínode, un dels joves auditors provinent de les illes Samoa, va dir que l'Església és una canoa, en la qual els vells ajuden a mantenir la direcció interpretant la posició de les estrelles, i els joves remen amb força imaginant el que els espera més enllà. No ens deixem portar ni pels joves que pensen que els adults són un passat que ja no compta, que ja va caducar, ni pels adults que creuen saber sempre com s'han de comportar els joves. Millor que pugem tots a la mateixa canoa i entre tots busquem un món millor, sota l'impuls sempre nou de l'Esperit Sant.

¹⁰⁹ Ibid., 162-163.

¹¹⁰ Eduardo Pironio, Missatge als joves argentins en l'Encuentre Nacional de Joves a Córdoba (12-15 setembre 1985), 2.

Capítol setè

LA PASTORAL DELS JOVES

202. La pastoral juvenil, tal com estàvem acostumats a tirar-la endavant, ha patit l'embat dels canvis socials i culturals. Els joves, en les estructures habituals, moltes vegades no troben respostes a les seves inquietuds, necessitats, problemàtiques i ferides. La proliferació i el creixement d'associacions i moviments amb característiques predominantment juvenils poden ser interpretats com una acció de l'Esperit que obre camins nous. Es fa necessari, però, aprofundir en la participació d'aquests en la pastoral de conjunt de l'Església, així com en una major comunió entre ells en una millor coordinació de l'acció. Si bé no sempre és fàcil abordar els joves, s'està creixent en dos aspectes: la consciència que és tota la comunitat la que els evangelitza i la urgència que ells tinguin un protagonisme més gran en les propostes pastorals.

Una pastoral sinodal

203. Vull destacar que els mateixos joves són agents de la pastoral juvenil, acompanyats i guiats, però lliures per trobar camins sempre nous amb creativitat i audàcia. Per tant, no és sobrer que m'aturi aquí a proposar alguna mena de manual de pastoral juvenil o una guia de pastoral pràctica. Es tracta més aviat de posar en joc l'astúcia, l'enginy i el coneixement que tenen els mateixos joves de la sensibilitat, el llenguatge i les problemàtiques dels altres joves.

204. Ells ens fan veure la necessitat d'assumir nous estils i noves estratègies. Per exemple, mentre els adults solen preocupar-se per tenir-ho tot planificat, amb reunions periòdiques i horaris fixos, avui la majoria dels joves difícilment se sent atreta per aquests esquemes pastorals. La pastoral juvenil necessita adquirir una altra flexibilitat, i convocar els joves a esdeveniments, a esdeveniments que de tant en tant els ofereixin un lloc on no solament rebin una formació, sinó que també els permetin compartir la vida, celebrar, cantar, escoltar testimonis reals i experimentar el trobament comunitari amb el Déu viu.

205. D'altra banda, seria molt desitjable recollir encara més les bones pràctiques: aquelles metodologies, aquells llenguatges, aquelles

motivacions que han estat realment atractives per apropar els joves a Crist i l'Església. No importa de quin color siguin, si són “conservadores o progressistes”, si són “de dreta o d'esquerra”. L'important és que recollim tot el que hagi donat bons resultats i sigui eficaç per comunicar l'alegria de l'Evangeli.

206. La pastoral juvenil només pot ser sinodal, és a dir, conformant un “caminar junts” que implica una «valorització dels carismes que l'Esperit concedeix segons la vocació i el rol de cada un dels membres [de l'Església], mitjançant un dinamisme de corresponsabilitat [...]. Animats per aquest esperit, podrem encaminar-nos cap a una Església participativa i corresponsable, capaç de valorar la riquesa de la varietat que la compon, que aculli amb gratitud l'aportació dels fidels laics, incloent joves i dones, la contribució de la vida consagrada masculina i femenina, la dels grups, associacions i moviments. Cal no excloure ningú, ni deixar que ningú s'autoexclogui».¹¹¹
207. D'aquesta manera, aprenent els uns dels altres, podrem reflectir millor aquest poliedre meravellós que ha de ser l'Església de Jesucrist. Pot atraure els joves precisament perquè no és una unitat monolítica, sinó un entramat de dons variats que l'Esperit hi vessa incessantment, renovant-la sempre malgrat les seves misèries.
208. En el Sínode van aparèixer moltes propostes concretes orientades a renovar la pastoral juvenil i a alliberar-la d'esquemes que ja no són eficaços perquè no entren en diàleg amb la cultura actual dels joves. Es comprèn que no podria aquí recollir-les totes, i algunes d'elles poden trobar-se en el Document final del Sínode.

Grans línies d'acció

209. Només voldria destacar breument que la pastoral juvenil implica dues grans línies d'acció. Una és *la recerca*, la convocatòria, la crida que atregui nous joves a l'experiència del Senyor. L'altra és *el creixement*, el desenvolupament d'un camí de maduració dels que ja han fet aquesta experiència.
210. Pel que fa a la primera, *la recerca*, confio en la capacitat dels mateixos joves, que saben trobar els camins atractius per convocar. Saben organitzar festivals, competències esportives, i fins i tot

¹¹¹ DF 123.

saben evangelitzar a les xarxes socials amb missatges, cançons, vídeos i altres intervencions. Només cal estimular els joves i donar-los llibertat perquè ells s'entusiasmin "missionant" en els àmbits juvenils. El primer anunci pot despertar una profunda experiència de fe enmig d'un "recés d'impacte", en una conversa en un bar, en un esbarjo de la facultat, o per qualsevol dels insondables camins de Déu. Però el més important és que cada jove s'atreveixi a sembrar el primer anunci en aquesta terra fèrtil que és el cor d'un altre jove.

211. En aquesta recerca s'ha de privilegiar l'idioma de la proximitat, el llenguatge de l'amor desinteressat, relacional i existencial que toca el cor, arriba a la vida, desperta esperança i desitjos. Cal apropiarse als joves amb la gramàtica de l'amor, no amb el proselitisme. El llenguatge que la gent jove entén és el d'aquells que donen la vida, el de qui és allà per ells i per a ells, i el dels qui, malgrat els seus límits i debilitats, intenten viure la seva fe amb coherència. Ahora, encara hem de buscar amb major sensibilitat com encarnar el *kerigma* en el llenguatge que parlen els joves d'avui.
212. Pel que fa al creixement, vull fer una important advertència. En alguns llocs passa que, després d'haver provocat en els joves una intensa experiència de Déu, un trobament amb Jesús que ha tocat els seus cors, després només els ofereixen trobades de "formació" on únicament s'aborden qüestions doctrinals i morals: sobre els mals del món actual, sobre l'Església, sobre la Doctrina Social, sobre la castedat, sobre el matrimoni, sobre el control de la natalitat i sobre altres temes. El resultat és que molts joves s'avorreixen, perden el foc del trobament amb Crist i l'alegria de seguir-lo, molts abandonen el camí i altres es tornen tristos i negatius. Calmem l'obsessió per transmetre un cúmul de continguts doctrinals, i abans de res tractem de suscitar i arrelar les grans experiències que sostenen la vida cristiana. Com deia Romano Guardini: «en l'experiència d'un gran amor [...] tot el que passa esdevé un episodi dins del seu àmbit».¹¹²
213. Qualsevol projecte formatiu, qualsevol camí de creixement per als joves, ha d'incloure certament una formació doctrinal i moral. És igualment important que estigui centrat en dos grans eixos: un és l'aprofundiment del *kerigma*, l'experiència fundant del trobament amb Déu a través de Crist mort i ressuscitat. L'altre és el creixement en l'amor fratern, en la vida comunitària, en el servei.

¹¹² *La esencia del cristianismo*, ed. Cristiandad, Madrid 2002, 17.

214. Vaig insistir molt sobre això a l'*Evangelii gaudium* i crec que és oportú recordar-ho. D'una banda, seria un greu error pensar que en la pastoral juvenil «el *kerigma* és abandonat a favor d'una formació suposadament més "sòlida". No hi ha res més sòlid, més profund, més segur, més dens i més savi que aquest anunci. Tota formació cristiana és abans de res l'aprofundiment del *kerigma* que es va fent carní cada vegada més i millor». ¹¹³ Per tant, la pastoral juvenil sempre ha d'incloure moments que ajudin a renovar i aprofundir l'experiència personal de l'amor de Déu i de Jesucrist viu. Ho farà amb diversos recursos: testimonis, cançons, moments d'adoració, espais de reflexió espiritual amb la Sagrada Escripura, i fins i tot amb diversos estímuls a través de les xarxes socials. Però mai no ha de substituir-se aquesta experiència joiosa de trobada amb el Senyor per una mena d'"adoctrinament".
215. D'altra banda, qualsevol pla de pastoral juvenil ha d'incorporar clarament mitjans i recursos variats per ajudar els joves a créixer en la fraternitat, a viure com a germans, a ajudar-se mútuament, a crear comunitat, a servir els altres, a estar prop dels pobres. Si l'amor fratern és el «manament nou» (*Jn 13,34*), si és «la plenitud de la Lleï» (*Rm 13,10*), si és el que millor manifesta el nostre amor a Déu, llavors ha d'ocupar un lloc rellevant en tot pla de formació i creixement dels joves.

Ambients adequats

216. En totes les nostres institucions ens cal desenvolupar i potenciar molt més la nostra capacitat d'acollida cordial, perquè molts dels joves que arriben ho fan en una profunda situació d'orfandat. I no em refereixo a determinats conflictes familiars, sinó a una experiència que afecta igualment infants, joves i adults, mares, pares i fills. Per a molts orfes i òrfenes, els nostres contemporanis, nosaltres mateixos potser?, les comunitats com la parròquia i l'escola haurien d'oferir camins d'amor gratuït i de promoció, d'afirmació i de creixement. Molts joves se senten avui fills del fracàs, perquè els somnis dels seus pares i avis es van cremar a la foguera de la injustícia, de la violència social, del campí qui pugui. Quants desarrelaments! Si els joves van créixer en un món de cendres no és

¹¹³ N. 165: AAS 105 (2013), 1089.

fàcil que puguin sostenir el foc de grans il·lusions i projectes. Si van créixer en un desert buit de sentit, com podran tenir ganes de sacrificar-se per sembrar? L'experiència de discontinuïtat, de desarrelament i la caiguda de les certeses bàsiques, fomentada en la cultura mediàtica actual, provoquen aquesta sensació de profunda orfandat a la qual hem de respondre creant espais fraterns i atractius on es visqui amb un sentit.

217. Crear “llar” en definitiva «és crear família; és aprendre a sentir-se units als altres més enllà de vincles utilitaris o funcionals, units de tal manera que sentim la vida una mica més humana. Crear llars, “cases de comunió”, és permetre que la profecia prengui cos i faci les nostres hores i dies menys inhòspits, menys indiferents i anònims. És teixir llaços que es construeixen amb gestos senzills, quotidians i que tots podem fer. Una llar, i ho sabem tots molt bé, necessita de la col·laboració de tots. Ningú pot ser indiferent o aliè, ja que cada un és pedra necessària en la seva construcció. I això implica demanar-li al Senyor que ens regali la gràcia d'aprendre a tenir-nos paciència, d'aprendre a perdonar-se; aprendre cada dia a tornar a començar. I, quantes vegades perdonar o tornar a començar? Setanta vegades set, totes les que calgui. Crear llaços forts exigeix la confiança que s'alimenta tots els dies de la paciència i el perdó. I així es produeix el miracle d'experimentar que aquí es neix de nou, aquí tots naixem de nou perquè sentim actuant la carícia de Déu que ens possibilita somiar el món més humà i, per tant, més diví ».¹¹⁴
218. En aquest marc, a les nostres institucions necessitem oferir als joves llocs propis que ells puguin adaptar al seu gust, i on puguin entrar i sortir amb llibertat, llocs que els acullin i on puguin acudir espontàniament i amb confiança al trobament d'altres joves tant en els moments de sofriment o d'avorriment, com quan vulguin celebrar les seves alegries. Una mica d'això han aconseguit alguns Esplais i altres centres juvenils, que en molts casos són l'ambient d'amistats i de festeig, de retrobaments, on poden compartir la música, la recreació, l'esport, i també la reflexió i la pregària amb petits subsidis i diverses propostes. D'aquesta manera s'obre pas aquest indispensable anunci de persona a persona que no pot ser reemplaçat per cap recurs ni estratègia pastoral.

¹¹⁴ Discurs en la visita a l'Hogar Buen Samaritano a Panamà 27 gener 2019: *L'Osservatore Romano*, 28-29 gener 2019, 10.

219. «L'amistat i les relacions, sovint també en grups més o menys estructurats, ofereixen l'oportunitat de reforçar competències socials i relacionals en un context en què no s'avalua ni es jutja la persona. L'experiència de grup constitueix al seu torn un recurs per compartir la fe i per ajudar-se mútuament en el testimoni. Els joves són capaços de guiar d'altres joves i de viure un veritable apostolat entre els seus amics».¹¹⁵
220. Això no vol dir que s'aïllin i perdin tot contacte amb les comunitats de parròquies, moviments i altres institucions eclesials. Però ells s'integraran millor a comunitats obertes, vives en la fe, desitjoses d'irradiar Jesucrist, alegres, lliures, fraternes i compromeses. Aquestes comunitats poden ser els canals on ells sentin que és possible conrear precioses relacions.

La pastoral de les institucions educatives

221. L'escola és sens dubte una plataforma per acostar-se als infants i als joves. És un lloc privilegiat per a la promoció de la persona, i per això la comunitat cristiana li ha dedicat gran atenció, ja sigui formant docents i dirigents, com també instituint escoles pròpies, de tot tipus i grau. En aquest camp l'Esperit ha suscitat innombrables carismes i testimonis de santedat. Tanmateix, l'escola necessita una urgent autocrítica si veiem els resultats que deixa la pastoral de moltes d'elles, una pastoral concentrada en la instrucció religiosa que sovint és incapaç de provocar experiències de fe perdurables. A més, hi ha alguns col·legis catòlics que semblen estar organitzats només per a la preservació. La fòbia al canvi fa que no puguin tolerar la incertesa i es repleguin davant els perills, reals o imaginaris, que tot canvi comporta. L'escola convertida en un "búnquer" que protegeix dels errors "de fora", és l'expressió caricaturitzada d'aquesta tendència. Aquesta imatge reflecteix d'una manera estremidora el que experimenten moltíssims joves en sortir d'alguns establiments educatius: una insalvable inadequació entre el que els van ensenyar i el món en el qual els toca viure. Fins i tot les propostes religioses i morals que van rebre no els han preparat per confrontar-les amb un món que les ridiculitza, i no han après formes de pregar i de viure la fe que puguin ser

¹¹⁵ DF 36.

fàcilment sostingudes enmig del ritme d'aquesta societat. En realitat, una de les alegries més grans d'un educador es produeix quan pot veure un estudiant constituir-se ell mateix com una persona forta, integrada, protagonista i capaç de donar.

222. L'escola catòlica continua essent essencial com a espai d'evangelització dels joves. És important tenir en compte alguns criteris inspiradors assenyalats a la *Veritatis gaudium* en vista a una renovació i relançament de les escoles i universitats "en sortida" missionera, com ara: l'experiència del *kerigma*, el diàleg a tots els nivells, la interdisciplinarietat i la transdisciplinarietat, el foment de la cultura del trobament, la urgent necessitat de "crear xarxes" i l'opció pels darrers, per aquells que la societat exclou i rebutja.¹¹⁶ També la capacitat d'integrar els sabers del cap, del cor i de les mans.
223. D'altra banda, no podem separar la formació espiritual de la formació cultural. L'Església sempre ha volgut desenvolupar per als joves espais per a la millor cultura. No ha de renunciar a fer-ho perquè els joves hi tenen dret. I «avui dia, sobretot, el dret a la cultura significa protegir la saviesa, és a dir, un saber humà i que humanitza. Massa sovint estem condicionats per models de vida trivials i efímers que empenyen a perseguir l'èxit a baix cost, desacreditant el sacrifici, inculcant la idea que l'estudi no és necessari si no dóna immediatament alguna cosa concreta. No, l'estudi serveix per fer-se preguntes, per no ser anestesiats per la banalitat, per buscar sentit a la vida. S'ha de reclamar el dret a fer que no prevalguin les moltes sirenes que avui distreuen d'aquesta cerca. Ulisses, per no rendir-se al cant de les sirenes, que seduïen els mariners i els feien estavellar-se contra les roques, es va lligar a l'arbre de la nau i va tancar les orelles dels seus companys de viatge. En canvi, Orfeu, per contrastar el cant de les sirenes, va fer una altra cosa: va entonar una melodia més bella, que va encantar les sirenes. Aquesta és la seva gran tasca: respondre a les cançonetes paralitzants del consumisme cultural amb opcions dinàmiques i fortes, amb la investigació, el coneixement i el compartir».¹¹⁷

¹¹⁶ Cf. Const. ap. *Veritatis gaudium* (8 desembre 2017), 4: AAS 110 (2018), 7-8.

¹¹⁷ Discurs en l'encontre amb els estudiants i el món acadèmic a la Plaça Sant Domènec de Bolonya (1 octubre 2017): AAS 109 (2017), 1115.

Diferents àmbits per a desenvolupaments pastorals

224. Molts joves són capaços d'aprendre a fruit del silenci i de la intimitat amb Déu. També han crescut els grups que es reuneixen per adorar el Santíssim o per pregar amb la Paraula de Déu. Cal no menysprear els joves com si fossin incapaços d'obrir-se a propostes contemplatives. Només cal trobar els estils i les modalitats adequades per ajudar-los a iniciar-se en aquesta experiència de tan alt valor. Pel que fa als àmbits de culte i oració, «en diversos contextos els joves catòlics demanen propostes de pregària i moments sacramentals que incloguin la seva vida quotidiana en una litúrgia fresca, autèntica i alegre».¹¹⁸ És important aprofitar els moments més forts de l'any litúrgic, particularment la Setmana Santa, Pentecosta i Nadal. Ells també gaudeixen d'altres trobades festives, que tallen la rutina i que ajuden a experimentar l'alegria de la fe.
225. Una oportunitat única per al creixement i també d'obertura al do diví de la fe i la caritat és el servei: molts joves se senten atrets per la possibilitat d'ajudar els altres, especialment nens i pobres. Sovint aquest servei és el primer pas per descobrir o redescobrir la vida cristiana i eclesial. Molts joves es cansen dels nostres itineraris de formació doctrinal, i fins i tot espiritual, i de vegades reclamen la possibilitat de ser més protagonistes en activitats que facin alguna cosa per la gent.
226. No podem oblidar les expressions artístiques, com el teatre, la pintura, etc. «Del tot peculiar és la importància de la música, que representa un veritable ambient en el qual els joves estan constantment immersos, així com una cultura i un llenguatge capaços de suscitar emocions i de plasmar la identitat. El llenguatge musical representa també un recurs pastoral, que interpel·la en particular la litúrgia i la seva renovació».¹¹⁹ El cant pot ser un gran estímul per al caminar dels joves. Deia sant Agustí: «Canta, però camina; alleuja amb el cant teu treball, no estimis la mandra: canta i camina [...]. Tu, si avances, camines; però avança en el bé, a la recta fe, en les bones obres: canta i camina».¹²⁰

¹¹⁸ DF 51.

¹¹⁹ Ibid., 47.

¹²⁰ *Sermo* 256, 3: *PL* 38, 1193.

227. «És igualment significativa la rellevància que té entre els joves la pràctica esportiva, les potencialitats de la qual en clau educativa i formativa l'Església no ha de subestimar, sinó mantenir una sòlida presència en aquest camp. El món de l'esport necessita ser ajudat a superar les ambigüitats que el colpegen, com la mitificació dels campions, la submissió a lògiques comercials i la ideologia de l'èxit a qualsevol preu».¹²¹ A la base de l'experiència esportiva hi ha «l'alegria: l'alegria de moure, l'alegria d'estar junts, l'alegria per la vida i els dons que el Creador ens fa cada dia».¹²² D'altra banda, alguns Pares de l'Església han pres l'exemple de les pràctiques esportives per convidar els joves a créixer en la fortalesa i dominar l'ensopiment o la comoditat. Sant Basili el Gran, dirigint-se als joves, prenia l'exemple de l'esforç que requereix l'esport i així els inculcava la capacitat de sacrificar-se per créixer en les virtuts: «Després de milers i milers de sofriments i haver incrementat la seva fortalesa per molts mètodes, després d'haver suat molt en fatigosos exercicis gimnàstics [...] i portar en les altres coses, per no allargar-me en les meves paraules, una existència tal que la seva vida abans de la competició no és sinó una preparació per a aquesta, [...] assumeixen tot tipus de fatigues i perills per guanyar la corona [...] ¿I nosaltres, que tenim davant uns premis de la vida tan meravellosos en nombre i grandesa com perquè siguin impossibles de definir amb paraules, dormint com un tronc i vivint en total absència de perills, vindrem a prendre'ls amb una mà?».¹²³
228. En molts adolescents i joves desvetlla una especial atracció el contacte amb la creació, i són sensibles envers la cura de l'ambient, com passa amb els escoltes i amb altres grups que organitzen jornades de contacte amb la natura, campaments, caminades, expedicions i campanyes ambientals. En l'esperit de sant Francesc d'Assís, són experiències que poden significar un camí per iniciar-se en l'escola de la fraternitat universal i en l'oració contemplativa.
229. Aquestes i altres diverses possibilitats que s'obren a l'evangelització dels joves, no ens haurien de fer oblidar que, més enllà dels canvis de la història i de la sensibilitat dels joves, hi ha regals de

¹²¹ DF 47.

¹²² Discurs a una delegació de "Special Olympics International" (16 febrer 2017): *L'Osservatore Romano* 17 febrer 2017, 8.

¹²³ *Carta als joves*, VIII, 11-12: PG 31, 580.

Déu que són sempre actuals, que contenen una força que transcendeix totes les èpoques i totes les circumstàncies: la Paraula del Senyor sempre viva i eficaç, la presència de Crist en l'Eucaristia que ens alimenta, i el Sagrament del perdó que ens allibera i enforteix. També podem esmentar la inesgotable riquesa espiritual que conserva l'Església en el testimoniatge dels seus sants i en l'ensenyament dels grans mestres espirituals. Encara que hàgim de respectar i de vegades necessitem esperar amb paciència el moment just, no podem deixar de convidar els joves a aquests deus de vida nova, no tenim dret a privar-los de tant bé.

Una pastoral popular juvenil

230. A més de la pastoral habitual que fan les parròquies i els moviments, segons determinats esquemes, és molt important donar lloc a una “pastoral popular juvenil”, que té un altre estil, altres temps, un altre ritme, una altra metodologia. Consisteix en una pastoral més àmplia i flexible que estimuli, en els diferents llocs on es mouen els joves reals, aquests lideratges naturals i aquests carismes que l'Esperit Sant ja ha sembrat entre ells. Es tracta sobretot de no posar-los tants obstacles, normes, controls i marcs obligatoris a aquests joves creients que són líders naturals en els barris i en diversos ambients. Només cal acompanyar-los i estimular-los, confiant una mica més en la genialitat de l'Esperit Sant que actua com vol.
231. Parlem de líders realment “populars”, no elitistes o clausurats en petits grups de selectes. Perquè siguin capaços de generar una pastoral popular en el món dels joves cal que «aprenguin a auscultar el sentir del poble, a constituir-se en els seus portaveus i a treballar per la seva promoció». ¹²⁴ Quan parlem de “poble” no s'ha d'entendre les estructures de la societat o de l'Església, sinó el conjunt de persones que no caminen com a individus sinó com l'entramat d'una comunitat de tots i per a tots, que no pot deixar que els més pobres i febles es quedin enrere: «El poble desitja que tots participin dels béns comuns i per això accepta adaptar-se al pas dels últims per arribar tots junts». ¹²⁵ Els líders populars, llavors, són aquells que tenen la capacitat d'incorporar tothom, in-

¹²⁴ Conferència Episcopal Argentina, *Declaración de San Miguel*, Buenos Aires 1969, X, 1.

¹²⁵ Rafael Tello, *La nueva evangelización*, Tomo II (Anexos I y II), Buenos Aires 2013, 111.

cloent en la marxa juvenil els més pobres, febles, limitats i ferits. No els fan fàstic ni por els joves ferits i crucificats.

232. En aquesta mateixa línia, especialment amb els joves que no han crescut en famílies o institucions cristianes, i estan en un camí de lenta maduració, hem d'estimular el "bé possible".¹²⁶ Crist ens va advertir que no pretenguem que tot sigui només blat (cf. *Mt 13,24-30*). De vegades, per pretendre una pastoral juvenil asèptica, pura, marcada per idees abstractes, allunyada del món i preservada de tota taca, convertim l'Evangelí en una oferta insubstancial, incomprendible, llunyana, separada de les cultures juvenils i apta només per a una elit juvenil cristiana que se sent diferent, però que en realitat sura en un aïllament sense vida ni fecunditat. Així, amb el jull que rebutgem, arrenquem o sufoquem milers de brots que intenten créixer enmig dels límits.
233. En lloc de «sufocar amb un conjunt de regles que donen una imatge estreta i moralista del cristianisme, som cridats a invertir en la seva audàcia i a educar-los perquè assumeixin les seves responsabilitats, segurs que fins i tot l'error, el fracàs i les crisis són experiències que poden enfortir la seva humanitat».¹²⁷
234. El Sínode va exhortar a construir una pastoral juvenil capaç de crear espais inclusius, on hi hagi lloc per a tot tipus de joves i on es manifesti realment que som una Església de portes obertes. Ni tan sols cal que algú assumeixi completament tots els ensenyaments de l'Església perquè pugui participar d'alguns dels nostres espais per a joves. Només cal una actitud oberta per a tots els que tinguin el desig i la disposició de deixar-se trobar per la veritat revelada per Déu. Algunes propostes pastorals poden suposar un camí ja recorregut en la fe, però necessitem una pastoral popular juvenil que obri portes i ofereixi espai a tots i a cadascú amb els seus dubtes, els seus traumes, els seus problemes i la seva recerca d'identitat, els seus errors, la seva història, les seves experiències del pecat i totes les seves dificultats.
235. Hi ha d'haver lloc també per a «tots aquells que tenen altres visions de la vida, professen altres credos o es declaren aliens a l'ho-

¹²⁶ Cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 novembre 2013), 44-45: AAS 105 (2013), 1038-1039.

¹²⁷ DF 70.

ritzó religiós. Tots els joves, sense exclusió, són al cor de Déu i, per tant, al cor de l'Església. Reconeixem amb franquesa que no sempre aquesta afirmació que ressona en els nostres llavis troba una expressió real en la nostra acció pastoral: sovint ens quedem tancats en els nostres ambients, on la seva veu no arriba, o ens dediquem a activitats menys exigents i més gratificants, sufocant aquesta sana inquietud pastoral que ens fa sortir de les nostres suposades seguretats. I això que l'Evangelí ens demana ser audaçs i volem ser-ho, sense presumpció i sense fer proselitisme, donant testimoniatge de l'amor del Senyor i tendint la mà a tots els joves del món».¹²⁸

236. La pastoral juvenil, quan deixa de ser elitista i accepta ser “popular”, és un procés lent, respectuós, pacient, esperançat, incansable, compassiu. En el Sínode es va proposar l'exemple dels deixebles d'Emaús (cf. *Lc 24,13-35*), que també pot ser un model del que passa en la pastoral juvenil:
237. «Jesús camina amb els dos deixebles que no han comprès el sentit del que ha passat i s'estan allunyant de Jerusalem i de la comunitat. Per estar en la seva companyia, recorre el camí amb ells. Els interroga i es disposa a una pacient escolta de la seva versió dels fets per ajudar-los a *reconèixer* el que estan vivint. Després, amb afecte i energia, els anuncia la Paraula, guiant-los a *interpretar* a la llum de les Escripures els esdeveniments que han viscut. Accepta la invitació a quedar-se amb ells al vespre: entra en la seva nit. En l'escolta, el seu cor es reconforta i la seva ment s'il·lumina, en partir el pa s'obren els seus ulls. Ells mateixos *elegeixen* emprendre sense tardança el camí en direcció oposada, per tornar a la comunitat i compartir l'experiència del trobament amb Jesús ressuscitat».¹²⁹
238. Les diverses manifestacions de pietat popular, especialment els pelegrinatges, atrauen gent jove que no se sol inserir fàcilment en les estructures eclesials, i són una expressió concreta de la confiança en Déu. Aquestes formes de recerca de Déu, presents particularment en els joves més pobres, però també en els altres sectors de la societat, no han de ser menyspreades sinó encorat-

¹²⁸ *Ibid.*, 117.

¹²⁹ *Ibid.*, 4.

jades i estimulades. Perquè la pietat popular «és una manera legítima de viure la fe»¹³⁰ i és «expressió de l'acció missionera espontània del Poble de Déu».¹³¹

Sempre missioners

239. Vull recordar que no cal recórrer un llarg camí perquè els joves siguin missioners. Fins i tot els més febles, limitats i ferits poden ser-ho a la seva manera, perquè sempre cal permetre que el bé es comuniqui, encara que convisqui amb moltes fragilitats. Un jove que va a un pelegrinatge a demanar ajuda a la Verge, i convida un amic o company perquè l'acompanyi, amb aquest simple gest està realitzant una valuosa acció missionera. Juntament amb la pastoral popular juvenil hi ha, inseparablement, una missió popular, incontrolable, que trenca tots els esquemes eclesíastics. Acompanyem-la, encoratgem-la, però no pretenguem regular-la massa.
240. Si sabem escoltar el que ens està dient l'Esperit, no podem ignorar que la pastoral juvenil ha de ser sempre una pastoral missionera. Els joves s'enriqueixen molt quan vencen la timidesa i s'atreveixen a visitar llars, i d'aquesta manera prenen contacte amb la vida de la gent, aprenen a mirar més enllà de la seva família i del seu grup, comencen a entendre la vida d'una manera més àmplia. Alhora, la seva fe i el seu sentit de pertinença a l'Església s'enforteixen. Les missions juvenils, que solen organitzar-se en les vacances després d'un període de preparació, poden provocar una renovació de l'experiència de fe i fins i tot seriosos plantejaments vocacionals.
241. Però els joves són capaços de crear noves formes de missió, en els àmbits més diversos. Per exemple, ja que es mouen tan bé en les xarxes socials, cal convocar-los perquè les omplin de Déu, de fraternitat, de compromís.

L'acompanyament dels adults

242. Els joves necessiten ser respectats en la seva llibertat, però també necessiten ser acompanyats. La família hauria de ser el primer

¹³⁰ Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 novembre 2013), 124: AAS 105 (2013), 1072.

¹³¹ *Ibid.*, 122: 1071.

espai d'acompanyament. La pastoral juvenil proposa un projecte de vida des de Crist: la construcció d'una casa, d'una llar edificada sobre roca (cf. *Mt 7,24-25*). Aquesta llar, aquest projecte, per a la majoria d'ells es concretarà en el matrimoni i en la caritat conjugal. Per això cal que la pastoral juvenil i la pastoral familiar tinguin una continuïtat natural, treballant de manera coordinada i integrada per poder acompanyar adequadament el procés vocacional.

243. La comunitat té un paper molt important en l'acompanyament dels joves, i és la comunitat sencera la que ha de sentir-se responsable d'acollir-los, motivar-los, encoratjar-los i estimular-los. Això implica que es miri els joves amb comprensió, valoració i afecte, i no que se'ls jutgi permanentment o se'ls exigeixi una perfecció que no respon a la seva edat.
244. En el Sínode «molts han fet notar la manca de persones expertes i dedicades a l'acompanyament. Creure en el valor teològic i pastoral de l'escolta implica una reflexió per renovar les formes amb què s'exerceix habitualment el ministeri presbiteral i revisar les seves prioritats. A més, el Sínode reconeix la necessitat de preparar consagrats i laics, homes i dones, que estiguin qualificats per a l'acompanyament dels joves. El carisma de l'escolta que l'Esperit Sant suscita en les comunitats també podria rebre una forma de reconeixement institucional per al servei eclesial».¹³²
245. A més cal acompanyar especialment els joves que es perfilen com a líders, perquè puguin formar-se i capacitar-se. Els joves que es van reunir abans del Sínode van demanar que es desenvolupin «programes de lideratge juvenil per a la formació i continu desenvolupament de joves líders. Algunes dones joves senten que calen grans exemples de lideratge femení dins de l'Església i desitgen contribuir amb els seus dons intel·lectuals i professionals a l'Església. També creiem que els seminaristes, els religiosos i les religioses haurien de tenir una major capacitat per acompanyar els joves líders».¹³³
246. Els mateixos joves ens van descriure quines són les característiques que ells esperen trobar en un acompanyant, i les van expres-

¹³² DF 9.

¹³³ Document de la Reunió presinodal per a la preparació de la XV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes (24 març 2018), 12.

sar amb molta claredat: «Les qualitats d'aquest mentor inclouen: que sigui un autèntic cristià compromès amb l'Església i amb el món; que busqui constantment la santedat; que compregui sense jutjar; que sàpiga escoltar activament les necessitats dels joves i pugui respondre'ls amb gentilesa; que sigui molt bondadós, i conscient de si mateix; que reconegui els seus límits i que conegui l'alegria i el sofriment que tot camí espiritual comporta. Una característica especialment important en un mentor, és el reconeixement de la seva pròpia humanitat. Que són éssers humans que cometen errors: persones imperfectes, que es reconeixen pecadors perdonats. Algunes vegades, els mentors són posats sobre un pedestal, i per això quan cauen provoquen un impacte devastador en la capacitat dels joves per involucrar-se en l'Església. Els mentors no haurien de portar els joves a ser seguidors passius, sinó més aviat a caminar al seu costat, deixant-los ser els protagonistes del seu propi camí. Han de respectar la llibertat que el jove té en el seu procés de discerniment i oferir-los eines perquè ho facin bé. Un mentor ha de confiar sincerament en la capacitat que té cada jove de poder participar en la vida de l'Església. Per això, un mentor ha de simplement plantar la llavor de la fe en els joves, sense voler veure immediatament els fruits del treball de l'Esperit Sant. Aquest paper no hauria de ser exclusiu dels sacerdots i de la vida consagrada, sinó que els laics haurien de poder igualment exercir-lo. Finalment, tots aquests mentors haurien de beneficiar-se d'una bona formació permanent».¹³⁴

247. Sens dubte les institucions educatives de l'Església són un àmbit comunitari d'acompanyament que permet orientar molts joves, sobretot quan «tracten d'acollir tots els joves, independentment de les seves opcions religioses, provinença cultural i situació personal, familiar o social. D'aquesta manera l'Església dóna una aportació fonamental a l'educació integral dels joves en les parts més diverses del món».¹³⁵ Reduirien indegudament la seva funció si s'establissin criteris rígids per a l'ingrés d'estudiants o per a la seva permanència en elles, perquè privarien molts joves d'un acompanyament que els ajudaria a enriquir la seva vida.

¹³⁴ Ibid., 10.

¹³⁵ DF 15.

Capítol vuitè

LA VOCACIÓ

248. És veritat que la paraula “vocació” pot entendre’s en un sentit ampli, com una crida de Déu. Inclou la crida a la vida, la crida a l’amistat amb Ell, la crida a la santedat, etc. Això és valuós, perquè situa tota la nostra vida de cara al Déu que ens estima, i ens permet entendre que res no és fruit d’un caos sense sentit, sinó que tot pot integrar-se en un camí de resposta al Senyor, que té un preciós pla per nosaltres.
249. En l’Exhortació *Gaudete et Exsultate* vaig voler aturar-me en la vocació de tots a créixer per a la glòria de Déu, i em vaig proposar «fer ressonar un cop més la crida a la santedat, procurant encarnar-la en el context actual, amb els seus riscos, desafiaments i oportunitats». ¹³⁶ El Concili Vaticà II ens va ajudar a renovar la consciència d’aquest anomenat adreçat a cada un: «Tots els fidels, cristians, de qualsevol condició i estat, enfortits amb tants i tants grans mitjans de salvació, són cridats pel Senyor, cadascun per el seu camí, a la perfecció d’aquella santedat amb què és perfecte el mateix Pare». ¹³⁷

La seva crida a l’amistat amb Ell

250. La cosa fonamental és discernir i descobrir que el que vol Jesús de cada jove és abans de res la seva amistat. Aquest és el discerniment fonamental. En el diàleg del Senyor ressuscitat amb el seu amic Simó Pere la gran pregunta era: «Simó, fill de Joan, m’estimes?» (*Jn 21,16*). És a dir: Em vols com a amic? La missió que rep Pere de cuidar les seves ovelles i xais estarà sempre en connexió amb aquest amor gratuït, amb aquest amor d’amistat.
251. I si cal un exemple contrari, recordem el trobament i alhora encontre fallit del Senyor amb el jove ric, que ens diu clarament que el que aquest jove no va percebre va ser la mirada amorosa del Senyor (cf. *Mc 10,21*). Se’n va anar entristit, després d’haver seguit un bon impuls, perquè no va poder treure la vista de les moltes coses que posseïa (cf. *Mt 19,22*). Ell es va perdre l’oportunitat

¹³⁶ N. 2.

¹³⁷ Const. dogm. *Lumen gentium*, sobre l’Església, 11.

del que segurament podria haver estat una gran amistat. I nosaltres ens vam quedar sense saber el que podria haver estat per a nosaltres, el que podria haver fet per a la humanitat, aquest jove únic al qual Jesús va mirar amb amor i li va allargar la mà.

252. Perquè «la vida que Jesús ens regala és una història d'amor, una història de vida que vol barrejar-se amb la nostra i fer arrels a la terra de cadascú. Aquesta vida no és una salvació penjada “en el núvol” esperant ser descarregada, ni una “aplicació” nova a descobrir o un exercici mental fruit de tècniques d'autosuperació. Tampoc la vida que Déu ens ofereix no és una “tutoria” amb la qual podem aprendre l'última novetat. La salvació que Déu ens regala és una invitació a formar part d'una història d'amor que es teixeix amb les nostres històries; que viu i vol néixer entre nosaltres perquè donem fruit allà on siguem, com estiguem i amb qui estiguem. Allà ve el Senyor a plantar i a plantar-se».¹³⁸

El teu ser per als altres

253. Voldria aturar-me ara en la vocació entesa en el sentit precís de la crida al servei missioner dels altres. Som cridats pel Senyor a participar en la seva obra creadora, prestant la nostra aportació al bé comú a partir de les capacitats que rebem.
254. Aquesta vocació missionera té relació amb el nostre servei als altres. Perquè la nostra vida a la terra arriba a la seva plenitud quan es converteix en ofrena. Recordo que «la missió al cor del poble no és una part de la meua vida, o un adornament que em puc treure; no és un apèndix o un moment més de l'existència. És una cosa que jo no puc arrencar del meu ésser si no vull destruir-me. Jo sóc una missió en aquesta terra, i per això estic en aquest món».¹³⁹ Per tant, cal pensar que: tota pastoral és vocacional, tota formació és vocacional i tota espiritualitat és vocacional.
255. La teua vocació no consisteix només en els treballs que hakis de fer, tot i que s'expressa en ells. És quelcom més, és un camí que orientarà molts esforços i moltes accions en una direcció de servei. Per això, en el discerniment d'una vocació és important veure

¹³⁸ Discurs en la Vetlla amb els joves en la XXXIV Jornada Mundial de la Joventut a Panamá (26 gener 2019): *L'Osservatore Romano*, 28-29 gener 2019, 6.

¹³⁹ Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 novembre 2013), 273: AAS 105 (2013), 1130.

si un reconeix en si mateix les capacitats necessàries per a aquest servei específic a la societat.

256. Això dóna un valor molt gran a aquestes tasques, ja que deixen de ser una suma d'accions que un realitza per guanyar diners, per estar ocupat o per complaure els altres. Tot això constitueix una vocació perquè som cridats, hi ha alguna cosa més que una simple elecció pragmàtica nostra. És en definitiva reconèixer per què estic fet, per què passo per aquesta terra, quin és el projecte del Senyor per a la meua vida. Ell no m'indicarà tots els llocs, els temps i els detalls, que jo triaré prudentment, però sí que hi ha una orientació de la meua vida que Ell ha d'indicar-me perquè és el meu Creador, el meu terrissaire, i necessito escoltar la seva veu per deixar-me modelar i portar per ell. Llavors sí que seré el que he de ser, i seré també fidel a la meua pròpia realitat.
257. Per a complir la pròpia vocació cal desenvolupar-se, fer brollar i créixer tot el que un és. No es tracta d'inventar-se, de crear-se a si mateix del no-res, sinó de descobrir-se a un mateix a la llum de Déu i fer florir el propi ésser: «En els designis de Déu, cada home és cridat a promoure el seu propi progrés, perquè la vida de tot home és una vocació».¹⁴⁰ La teua vocació t'orienta a treure fora el millor de tu per a la glòria de Déu i per al bé dels altres. L'assumpte no és només fer coses, sinó fer-les amb un sentit, amb una orientació. Referent a això, sant Albert Hurtado deia als joves que cal prendre molt seriosament el rumb: «En un vaixell al pilot que es descuida se l'acomia sense remissió, perquè juga amb quelcom massa sagrat. I en la vida, cuidem el nostre rumb? Quin és el teu rumb? Si cal aturar-se encara més en aquesta idea, jo demano a cada un de vosaltres que l'hi doni la màxima importància, perquè encertar en això és senzillament encertar; fallar en això és simplement fallar».¹⁴¹
258. Aquest “ser per als altres” en la vida de cada jove, normalment està relacionat amb dues qüestions bàsiques: la formació d'una nova família i el treball. Les diverses enquestes que s'han fet als joves confirmen una vegada i una altra que aquests són els dos grans temes que els preocupen i il·lusionen. Tots dos han de ser objecte d'un especial discerniment. Aturem-nos-hi breument.

¹⁴⁰ St. Pau VI, Carta enc. *Populorum progressio* (26 març 1967), 15: AAS 59 (1967), 265.

¹⁴¹ Meditació de Setmana Santa per a joves, escrita des d'un vaixell de càrrega, retornant dels Estats Units, 1946, a :<https://www.padrealbertohurtado.cl/escritos-2/>.

L'amor i la família

259. Els joves senten amb força la crida a l'amor, i somien trobar la persona adequada amb qui formar una família i construir una vida junts. Sens dubte és una vocació que Déu mateix proposa a través dels sentiments, els desitjos, els somnis. Sobre aquest tema em vaig aturar àmpliament en l'Exhortació *Amoris laetitia* i convido tots els joves a llegir especialment els capítols 4 i 5.
260. M'agrada pensar que «dos cristians que es casen s'han reconegut en la seva història d'amor la crida del Senyor, la vocació a formar de dos, home i dona, una sola carn, una sola vida. I el Sagrament del matrimoni envolta aquest amor amb la gràcia de Déu, l'arrela en Déu mateix. Amb aquest do, amb la certesa d'aquesta crida, podem partir amb seguretat, sense tenir por de res, afrontant-ho tot, junts!». ¹⁴²
261. En aquest context, recordo que Déu ens ha creat sexuats. Ell mateix «va crear la sexualitat, que és un regal meravellós per les seves criatures». ¹⁴³ Dins de la vocació al matrimoni cal reconèixer i agrair que «la sexualitat, el sexe, són un do de Déu. Res de tabús. Són un do de Déu, un do que el Senyor ens dona. Tenen dos propòsits: estimar-se i generar vida. És una passió, és l'amor apassionat. El veritable amor és apassionat. L'amor entre un home i una dona, quan és apassionat, et porta a donar la vida per sempre. Sempre. I a donar-la amb cos i ànima». ¹⁴⁴
262. El Sínode va ressaltar que «la família continua essent el principal punt de referència per als joves. Els fills aprecien l'amor i la cura dels pares, donen importància als vincles familiars i esperen aconseguir al seu torn formar una família. Sens dubte l'augment de separacions, divorcis, segones unions i famílies monoparentals pot causar en els joves grans sofriments i crisi d'identitat. A vegades s'han de fer càrrec de responsabilitats desproporcionades per a la seva edat, que els obliguen a ser adults abans d'hora. Els avis

¹⁴² Rencontre amb els joves d'Úmbria a Assís (4 octubre 2013): AAS 105 (2013), 921.

¹⁴³ Exhort. ap. postsin. *Amoris laetitia* (19 març 2016), 150: AAS 108 (2016), 369.

¹⁴⁴ Audiència als joves de la diòcesis de Grenoble-Vienne (17 setembre 2018): *L'Osservatore Romano* 19 setembre 2018), 8.

amb freqüència són una ajuda decisiva en l'afecte i l'educació religiosa: amb la seva saviesa són una baula decisiu en la relació entre generacions».¹⁴⁵

263. És veritat que aquestes dificultats que pateixen en la seva família d'origen porten molts joves a preguntar-se si val la pena formar una nova família, ser fidels, ser generosos. Vull dir-vos que sí, que val la pena apostar per la família i que en ella trobaran els millors estímuls per madurar i les més belles alegries per compartir. No deixeu que us robin l'amor de debò. No deixeu que us enganyin aquests que us proposen una vida de disbauxa individualista que finalment porta a l'aïllament i a la pitjor soledat.
264. Avui regna una cultura d'allò que és provisional que és una il·lusió. Creure que res no pot ser definitiu és un engany i una mentida. Moltes vegades «hi ha qui diu que avui el matrimoni està “passat de moda” [...]. En la cultura del que és provisional, del que és relatiu, molts prediquen que la cosa important és “gaudir” el moment, que no val la pena comprometre per a tota la vida, fer opcions definitives [...]. Jo, en canvi, us demano que sigueu revolucionaris, us demano que aneu contra corrent; si, en això us demano que us rebel·leu contra aquesta cultura del provisional que, en el fons, creu que vosaltres no sou capaços d'assumir responsabilitats, creu que vosaltres no sou capaços d'estimar veritablement».¹⁴⁶ Jo sí que tinc confiança en vosaltres, i per això us animo a optar pel matrimoni.
265. Cal preparar-se pel matrimoni, i això requereix educar-se a si mateix, desenvolupar les millors virtuts, sobretot l'amor, la paciència, la capacitat de diàleg i de servei. També implica educar la pròpia sexualitat, perquè sigui cada vegada menys un instrument per usar els altres i cada vegada més una capacitat d'entregar-se plenament a una persona, de manera exclusiva i generosa.
266. Els Bisbes de Colòmbia ens van ensenyar que «Crist sap que els esposos no són perfectes i que necessiten superar la seva debilitat i inconstància perquè el seu amor pugui créixer i durar. Per això, concedeix als cònjuges la seva gràcia que és, alhora, llum i

¹⁴⁵ DF 32.

¹⁴⁶ Encontre amb els voluntaris de la XXVIII Jornada Mundial de la Joventut a Río de Janeiro (28 juliol 2013): *Insegnamenti*, 1,2 (2013), 125.

força que els permet anar realitzant el seu projecte de vida matrimonial d'acord amb el pla de Déu». ¹⁴⁷

267. Per a aquells que no són cridats al matrimoni o a la vida consagrada, cal recordar sempre que la primera vocació i la més important és la vocació baptismal. Els solters, fins i tot si no són intencionals, poden esdevenir testimoni particular d'aquesta vocació en el seu propi camí de creixement personal.

El treball

268. Els bisbes d'Estats Units han assenyalat amb claredat que la joventut, arribada la majoria d'edat, «sovint marca l'entrada d'una persona al món del treball. “Què fas per viure?” És un tema constant de conversa, perquè el treball és una part molt important de les seves vides. Per als joves adults, aquesta experiència és molt fluïda perquè es mouen d'un treball a un altre i fins i tot passen de carrera a carrera. El treball pot definir l'ús del temps i pot determinar el que poden fer o comprar. També pot determinar la qualitat i la quantitat del temps lliure. El treball defineix i influeix en la identitat i l'autoconcepte d'un adult jove i és un lloc fonamental on es desenvolupen amistats i altres relacions perquè generalment no es treballa sol. Homes i dones joves parlen de la feina com a compliment d'una funció i com una cosa que proporciona un sentit. Permet als adults joves satisfer les seves necessitats pràctiques, però encara més important buscar el significat i el compliment dels seus somnis i visions. Tot i que el treball pot no ajudar a assolir els seus somnis, és important per als adults joves conrear una visió, aprendre a treballar d'una manera realment personal i satisfactòria per a la seva vida, i continuar destriant la crida de Déu». ¹⁴⁸
269. Prego als joves que no esperin viure sense treballar, depenent de l'ajuda d'altres. Això no fa bé, perquè «el treball és una necessitat, part del sentit de la vida en aquesta terra, camí de maduració, de desenvolupament humà i de realització personal. En aquest sentit, ajudar els pobres amb diners ha de ser sempre una solució

¹⁴⁷ Conferència Episcopal de Colòmbia, *Mensaje Cristiano sobre el matrimonio* (14 maig 1981).

¹⁴⁸ Conferència dels Bisbes Catòlics dels Estats Units, *Sons and Daughters of Light: A Pastoral Plan for Ministry with Young Adults* (12 novembre 1996), I, 3.

provisòria per resoldre urgències». ¹⁴⁹ Per aquest motiu «l'espiritualitat cristiana, juntament amb l'admiració contemplativa de les criatures que trobem en sant Francesc d'Assís, ha desenvolupat també una rica i sana comprensió sobre el treball, com podem trobar, per exemple, en la vida del beat Carles de Foucauld i els seus deixebles». ¹⁵⁰

270. El Sínode ha remarcat que el món del treball és un àmbit on els joves «experimenten formes d'exclusió i marginació. La primera i la més greu és la desocupació juvenil, que en alguns països arriba a nivells desorbitats. A més d'empobrir, la manca de treball retalla en els joves la capacitat de somiar i d'esperar, i els priva de la possibilitat de contribuir al desenvolupament de la societat. En molts països aquesta situació es deu al fet que algunes franges de població juvenil es troben desproveïdes de les capacitats professionals adequades, també a causa de les deficiències del sistema educatiu i formatiu. Sovint la precarietat ocupacional que afligeix els joves respon a l'explotació laboral per interessos econòmics». ¹⁵¹
271. És una qüestió molt delicada que la política ha de considerar com un tema de primer ordre, particularment avui que la velocitat dels desenvolupaments tecnològics, juntament amb l'obsessió per reduir els costos laborals, pot portar ràpidament a reemplaçar innombrables llocs de treball per màquines. I es tracta d'un assumpte fonamental de la societat perquè la feina per a un jove no és senzillament una tasca orientada a aconseguir ingressos. És expressió de la dignitat humana, és camí de maduració i d'inserció social, és un estímul constant per créixer en responsabilitat i en creativitat, és una protecció davant la tendència a l'individualisme i a la comoditat, i és també donar glòria a Déu amb el desenvolupament de les pròpies capacitats.
272. No sempre un jove té la possibilitat de decidir a què dedicarà els seus esforços, en quines tasques desplegarà les seves energies i la seva capacitat d'innovar. Perquè a més dels propis desitjos, i encara més enllà de les pròpies capacitats i del discerniment que un realitzi, hi ha els durs límits de la realitat. És veritat que no pots

¹⁴⁹ Carta enc. *Laudato si'* (24 maig 2015), 128: AAS 107 (2015), 898.

¹⁵⁰ *Ibid.*, 125: 897.

¹⁵¹ DF 40.

viure sense treballar i que de vegades has d'acceptar el que trobis, però mai no renunciïs als teus somnis, mai no enterris definitivament una vocació, mai no et donis per vençut. Sempre continua buscant, almenys, maneres parcials o imperfectes de viure el que en el teu discerniment reconeixes com una veritable vocació.

273. Quan un descobreix que Déu el crida a alguna cosa, que està fet per això –sigui la infermeria, la fusteria, la comunicació, l'enginyeria, la docència, l'art o qualsevol altre treball– llavors serà capaç de fer brollar les seves millors capacitats de sacrifici, de generositat i de lliurament. Saber que un no fa les coses perquè sí, sinó amb un significat, com a resposta a una crida que ressona en el més profund del seu ésser per aportar alguna cosa als altres, fa que aquestes tasques li donin al propi cor una experiència especial de plenitud. Així ho deia l'antic llibre bíblic de l'Eclesiastès: «Entenc que no hi ha res millor per a l'home que fruit de tot el que fa» (Coh 3,22).

Vocacions a una consagració especial

274. Si partim de la convicció que l'Esperit continua suscitant vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa, podem “tornar a tirar les xarxes” en nom del Senyor, amb tota confiança. Podem atrevir-nos, i ho hem de fer, a dir a cada jove que es pregunta per la possibilitat de seguir aquest camí.
275. Algunes vegades vaig fer aquesta proposta a joves que em van respondre gairebé amb burla dient: “No, la veritat és que jo no vaig per aquest costat”. No obstant això, anys després alguns d'ells estaven al Seminari. El Senyor no pot faltar a la seva promesa de no deixar l'Església privada dels pastors sense els quals no podria viure ni realitzar la seva missió. I si alguns sacerdots no donen un bon testimoniatge, no per això el Senyor deixarà de cridar. Al contrari, Ell redobla l'aposta perquè no deixa de tenir cura de la seva Església estimada.
276. En el discerniment d'una vocació cal no descartar la possibilitat de consagrar-se a Déu en el sacerdoci, en la vida religiosa o en altres formes de consagració. Per què excloure? Tingues la certesa que, si reconeixes una crida de Déu i el segueixes, això serà el que t'omplirà.
277. Jesús camina entre nosaltres com ho feia a Galilea. Ell passa pels nostres carrers, s'atura i ens mira als ulls, sense pressa. El seu

anomenat és atractiu, és fascinant. Però avui l'ansietat i la velocitat de tants estímuls que ens bombardegen fan que no quedi lloc per aquest silenci interior on es percep la mirada de Jesús i s'escolta la seva crida. Mentrestant, t'arribaran moltes propostes maquillades, que semblen belles i intenses, encara que amb el temps només et deixaran buit, cansat i sol. No deixis que això et passi, perquè el remolí d'aquest món et porta a una carrera sense sentit, sense orientació, sense objectius clars, i així es malmetran molts dels teus esforços. Més aviat busca aquests espais de calma i de silenci que et permetin reflexionar, pregar, mirar millor el món que t'envolta, i llavors sí, amb Jesús, podràs reconèixer quina és la teva vocació en aquesta terra.

Capítol novè

EL DISCERNIMENT

278. Sobre el discerniment en general ja em vaig entretenir en l'Exhortació apostòlica *Gaudete et Exsultate*. Permeteu-me reprendre algunes d'aquestes reflexions aplicant-les al discerniment de la pròpia vocació en el món.
279. Recordo que tots, però «especialment els joves, estan exposats a un zàping constant. És possible navegar en dues o tres pantalles simultàniament i interactuar al mateix temps en diferents escenaris virtuals. Sense la saviesa del discerniment podem convertir-nos fàcilment en titelles a mercè de les tendències del moment».¹⁵² I «això resulta especialment important quan apareix una novetat en la pròpia vida, i llavors cal discernir si és el vi nou que ve de Déu o és una novetat enganyosa de l'esperit del món o de l'esperit del diable».¹⁵³
280. Aquest discerniment, «encara que inclogui la raó i la prudència, les supera, perquè es tracta d'entreveure el misteri del projecte únic i irrepetible que Déu té per a cadascun [...]. Està en joc el sentit de la meua vida davant el Pare que em coneix i m'estima, el veritable perquè de la meua existència que ningú no coneix millor que ell».¹⁵⁴

¹⁵² Exhort. ap. *Gaudete et exsultate* (19 març 2018), 167.

¹⁵³ *Ibid.*, 168.

¹⁵⁴ *Ibid.*, 170.

281. En aquest marc se situa la formació de la consciència, que permet que el discerniment creixi en fondària i en fidelitat a Déu: «Formar la consciència és camí de tota una vida, en el qual s'aprèn a nodrir els sentiments propis de Jesucrist, assumint els criteris de les seves decisions i les intencions de la seva manera d'obrar (cf. *Fl* 2,5)». ¹⁵⁵
282. Aquesta formació implica deixar-se transformar per Crist i al mateix temps «una pràctica habitual del bé, valorada en l'examen de consciència: un exercici en el qual no es tracta només d'identificar els pecats, sinó també de reconèixer l'obra de Déu en la pròpia experiència quotidiana, en els esdeveniments de la història i de les cultures de les quals formem part, en el testimoniatge de tants homes i dones que ens han precedit o que ens acompanyen amb la seva saviesa. Tot això ajuda a créixer en la virtut de la prudència, articulant l'orientació global de l'existència amb eleccions concretes, amb la consciència serena dels propis dons i límits». ¹⁵⁶

Com discernir la teva vocació

283. Una expressió del discerniment és l'afany per reconèixer la pròpia vocació. És una tasca que requereix espais de solitud i silenci, perquè es tracta d'una decisió molt personal que altres no poden prendre per un: «Si bé el Senyor ens parla de maneres molt variades enmig del nostre treball, a través dels altres, i en tot moment, no és possible prescindir del silenci de l'oració constant per percebre millor aquest llenguatge, per interpretar el significat real de les inspiracions que vam creure rebre, per calmar les ansietats i recompondre el conjunt de la pròpia existència a la llum de Déu». ¹⁵⁷
284. Aquest silenci no és una forma d'aïllament, perquè «cal recordar que el discerniment orant requereix partir d'una disposició a escoltar: al Senyor, als altres, a la realitat mateixa que sempre ens desafia de maneres noves. Només qui està disposat a escoltar té dret a renunciar al seu propi punt de vista parcial o insuficient [...]. Així està realment disponible per acollir una crida que trenca les seves seguretats però que el porta a una vida millor, perquè no

¹⁵⁵ DF 108.

¹⁵⁶ Ibid.

¹⁵⁷ Exhort. ap. *Gaudete et exultate* (19 març 2018), 171.

n'hi ha prou que tot vagi bé, que tot estigui tranquil. Déu pot estar oferint alguna cosa més, i en la nostra distracció còmoda no el reconeixem».¹⁵⁸

285. Quan es tracta de discernir la pròpia vocació, cal fer-se diverses preguntes. No cal començar preguntant-se on es podria guanyar més diners, o on es podria obtenir més fama i prestigi social, però tampoc no convé començar preguntant quines tasques li donarien més plaer a un. Per no equivocar cal començar des d'un altre lloc, i preguntar-se: em conec a mi mateix, més enllà de les aparències o de les meves sensacions?, conec el que s'alegra o entristeix el meu cor?, quines són les meves forteses i les meves febleses? Immediatament segueixen altres preguntes: ¿com puc servir millor i ser més útil al món i a l'Església?, quin és el meu lloc en aquesta terra?, què podria oferir jo a la societat? Després en vénen altres molt realistes: ¿tinc les capacitats necessàries per a prestar aquest servei?, o ¿podria adquirir-les i desenvolupar-les?
286. Aquestes preguntes han de situar-se no tant en relació amb un mateix i les seves inclinacions, sinó amb els altres, enfront d'ells, de manera que el discerniment plantegi la pròpia vida en referència als altres. Per això vull recordar quina és la gran pregunta: «Moltes vegades, en la vida, perdem temps preguntant-nos: “Però, ¿qui sóc jo?”. I tu pots preguntar qui ets i passar tota una vida buscant qui ets. Però pregunta't: “Per a *qui* sóc jo?”».¹⁵⁹ Ets per a Déu, sens dubte. Però Ell ha volgut que siguis també per als altres, i ha posat en tu moltes qualitats, inclinacions, dons i carismes que no són per a tu, sinó per a altres.

La crida de l'Amic

287. Per discernir la pròpia vocació, cal reconèixer que aquesta vocació és la crida d'un amic: Jesús. Als amics, si se'ls regala alguna cosa, se'ls regala el millor. I això millor no necessàriament és el més car o difícil d'aconseguir, sinó el que un sap que a l'altre l'alegrarà. Un amic percep això amb tanta claredat que pot visualitzar en la seva imaginació el somriure del seu amic quan obri el seu regal. Aquest

¹⁵⁸ Ibid., 172.

¹⁵⁹ Discurs en la Vetlla d'oració en preparació per a la XXXIV Jornada Mundial de la Joventut, Basílica de Santa Maria la Major (8 abril 2017): AAS 109 (2017), 447.

discerniment d'amistat és el que proposo als joves com a model si busquen trobar quina és la voluntat de Déu per a les seves vides.

288. Vull que sapigueu que quan el Senyor pensa en cadascun, en allò que desitjaria regalar-li, pensa en ell com el seu amic personal. I si té planejat regalar-te una gràcia, un carisma que et farà viure la teva vida a ple i transformar-te en una persona útil per als altres, en algú que deixi una empremta en la història, serà segurament una cosa que t'alegrarà en el més íntim i t'entusiasmarà més que cap altra cosa en aquest món. No perquè el que et vagi a donar sigui un carisma extraordinari o rar, sinó perquè serà just a la teva mida, a la mesura de la teva vida sencera.
289. El regal de la vocació serà sens dubte un regal exigent. Els regals de Déu són interactius i per gaudir-ne cal posar molt en joc, cal arriscar. Però no serà l'exigència d'un deure imposat per un altre des de fora, sinó alguna cosa que t'estimularà a créixer i a optar perquè aquest regal maduri i es converteixi en do per als altres. Quan el Senyor suscita una vocació no pensa únicament en el que ets sinó en tot el que al costat d'Ell i dels altres podràs arribar a ser.
290. La potència de la vida i la força de la pròpia personalitat s'alimenten mútuament en l'interior de cada jove i l'impulsen a anar més enllà de tot límit. La inexperiència permet que això flueixi, tot i que ben aviat es transforma en experiència, moltes vegades dolorosa. És important posar en contacte aquest desig de «l'infinit del començament encara no posat a prova»¹⁶⁰ amb l'amistat incondicional que ens ofereix Jesús. Abans de tota llei i de tot deure, el que Jesús ens proposa per triar és un seguiment com el dels amics que se segueixen i es busquen i es troben per pura amistat. Tota la resta ve després, i fins als fracassos de la vida podran ser una inestimable experiència d'aquesta amistat que mai no es trenca.

Escolta i acompanyament

291. Hi ha sacerdots, religiosos, religioses, laics, professionals, i fins i tot joves capacitats, que poden acompanyar els joves en el seu discerniment vocacional. Quan ens toca ajudar un altre a discernir el camí de la seva vida, la primer cosa a fer és escoltar. I aquesta

¹⁶⁰ Romano Guardini, *Le età della vita*, a *Opera omnia* IV, 1, Brescia 2015, 209.

escolta reuneix tres sensibilitats o atencions diferents i complementàries:

292. La *primera sensibilitat* o atenció és *la persona*. Es tracta d'escoltar l'altre que se'ns està donant ell mateix en les seves paraules. El signe d'aquesta escolta és el temps que dedico a l'altre. No és qüestió de quantitat sinó que l'altre senti que el meu temps és seu: el que ell necessita per expressar-me el que vulgui. Ell ha de sentir que l'escolto incondicionalment, sense ofendre'm, sense escandalitzar-me, sense molestar-me, sense cansar-me. Aquesta escolta és la que el Senyor exerceix quan es posa a caminar al costat dels deixebles d'Emaús i els acompanya llarga estona per un camí que anava en direcció oposada a la direcció correcta (cf. Lc 24,13-35). Quan Jesús fa el gest de passar perquè ells han arribat a casa, aquí comprenen que els havia regalat el seu temps, i llavors li regalen el seu, oferint-li acolliment. Aquesta escolta atenta i desinteressada indica el valor que té l'altra persona per a nosaltres, més enllà de les seves idees i de les seves eleccions de vida.
293. La *segona sensibilitat* o atenció és *discernidora*. Es tracta de pescar el punt just en què es destria la gràcia o la temptació. Perquè a vegades les coses que se'ns creuen per la imaginació són només temptacions que ens aparten del nostre veritable camí. Aquí necessito preguntar-me què m'està dient exactament aquesta persona, què em vol dir, què desitja que compregui del que li passa. Són preguntes que ajuden a entendre on s'encadenen els arguments que mouen l'altre i a sentir el pes i el ritme dels seus afectes influenciats per aquesta lògica. Aquesta escolta s'orienta a discernir les paraules salvadores del bon Esperit, que ens proposa la veritat del Senyor, però també els paranys del mal esperit – les seves fal·làcies i les seves seduccions–. Cal tenir la valentia, l'afecte i la delicadesa necessaris per ajudar l'altre a reconèixer la veritat i els enganys o excuses.
294. La *tercera sensibilitat* o atenció s'inclina a *escoltar els impulsos* que l'altre experimenta “cap endavant”. És l'escolta profunda de “cap on vol anar veritablement l'altre”. Més enllà del que sent i pensa en el present i del que ha fet en el passat, l'atenció s'orienta cap al que voldria ser. De vegades això implica que la persona no miri tant el que li agrada, els seus desitjos superficials, sinó el que més agrada al Senyor, el seu projecte per a la pròpia vida que

s'expressa en una inclinació del cor, més enllà de la closca dels gustos i sentiments. Aquesta escolta és atenció a la intenció última, que és la que en definitiva decideix la vida, perquè hi ha Algú com Jesús que entén i valora aquesta intenció última del cor. Per això Ell està sempre disposat a ajudar cadascú perquè la reconegui, i per això en té prou que algú li digui: "Senyor, salveu-me! Tingueu misericòrdia de mi!".

295. Llavors sí que el discerniment esdevé un instrument de lluita per seguir millor el Senyor.¹⁶¹ D'aquesta manera, el desig de reconèixer la pròpia vocació adquireix una intensitat suprema, una qualitat diferent i un nivell superior, que respon molt millor a la dignitat de la pròpia vida. Perquè en definitiva un bon discerniment és un camí de llibertat que fa aflorar allò únic de cada persona, allò que és tan seu, tan personal, que només Déu ho coneix. Els altres no poden ni comprendre plenament ni preveure des de fora com es desenvoluparà.
296. Per tant, quan un escolta a un altre d'aquesta manera, en algun moment ha de desaparèixer per deixar que ell segueixi aquest camí que ha descobert. És desaparèixer com desapareix el Senyor de la vista dels seus deixebles i els deixa sols amb l'ardor del cor que es converteix en impuls irresistible de posar-se en camí (cf. *Lc* 24,31-33). De retorn a la comunitat, els deixebles d'Emaús rebran la confirmació que veritablement ha ressuscitat el Senyor (cf. *Lc* 24,34).
297. Ja que «el temps és superior a l'espai»,¹⁶² cal suscitar i acompanyar processos, no imposar trajectes. I són processos de persones que sempre són úniques i lliures. Per això és difícil donar receptes, encara que tots els signes siguin positius, ja que «es tracta de sotmetre els mateixos factors positius a un acurat discerniment, perquè no s'aïllin l'un de l'altre ni estiguin en contrast entre ells, absolutitzant-se i oposant-se recíprocament. El mateix es pot dir dels factors negatius: cal no rebutjar-los en bloc i sense distinció, perquè en cada un d'ells s'hi pot amagar algun valor, que espera ser descobert i reconduït a la seva plena veritat».¹⁶³

¹⁶¹ Cf. Exhort. ap. *Gaudete et exsultate* (19 març 2018), 169.

¹⁶² Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 novembre 2013), 222: AAS 105 (2013), 1111.

¹⁶³ St. Joan Pau II, Exhort. ap. postsin. *Pastores dabo vobis* (25 març 1992), 10: AAS 84 (1992), 672.

298. Però per acompanyar altres en aquest camí, primer necessites tenir l'hàbit de recórrer-lo tu mateix. Maria ho va fer, afrontant les seves preguntes i les seves pròpies dificultats quan era molt jove. Que ella renovi la teva joventut amb la força de la seva pregària i t'acompanyi sempre amb la seva presència de Mare.

* * *

I al final... un desig

299. Estimats joves, seré feliç veient-vos córrer més ràpid que els lents i temorosos. Correu «atrets per aquest Rostre tan estimat, que adorem en la Sagrada Eucaristia i reconeixem en la carn del germà sofrent. L'Esperit Sant us impulsa en aquesta cursa cap endavant. L'Església necessita el vostre entusiasme, les vostres intuïcions, la vostra fe. Ens calen! I quan arribeu on nosaltres encara no hem arribat, tingueu paciència per esperar-nos».¹⁶⁴

Loreto, junt al Santuari de la Santa Casa, 25 de març, Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, de l'any 2019, setè de pontificat

Francesc

L'Osservatore Romano 13-14 agost 2018), 6.

¹⁶⁴ Encontre i pregària amb joves italians al Circ Màxim de Roma (11 agost 2018).

MENSAJE DEL SANTO PADRE FRANCISCO

PARA LA 53 JORNADA MUNDIAL DE LAS COMUNICACIONES SOCIALES

“Somos miembros unos de otros” (Ef 4,25).

De las comunidades en las redes sociales a la comunidad humana

Queridos hermanos y hermanas:

Desde que internet ha estado disponible, la Iglesia siempre ha intentado promover su uso al servicio del encuentro entre las personas y de la solidaridad entre todos. Con este *Mensaje*, quisiera invitarles una vez más a reflexionar sobre el fundamento y la importancia de nuestro estar-en-relación; y a redescubrir, en la vastedad de los desafíos del contexto comunicativo actual, el deseo del hombre que no quiere permanecer en su propia soledad.

Las metáforas de la “red” y de la “comunidad”

El ambiente mediático es hoy tan omnipresente que resulta muy difícil distinguirlo de la esfera de la vida cotidiana. La red es un recurso de nuestro tiempo. Constituye una fuente de conocimientos y de relaciones hasta hace poco inimaginable. Sin embargo, a causa de las profundas transformaciones que la tecnología ha impreso en las lógicas de producción, circulación y disfrute de los contenidos, numerosos expertos han subrayado los riesgos que amenazan la búsqueda y la posibilidad de compartir una información auténtica a escala global. Internet representa una posibilidad extraordinaria de acceso al saber; pero también es cierto que se ha manifestado como uno de los lugares más expuestos a la desinformación y a la distorsión consciente y planificada de los hechos y de las relaciones interpersonales, que a menudo asumen la forma del descrédito.

Hay que reconocer que, por un lado, las redes sociales sirven para que estemos más en contacto, nos encontremos y ayudemos los unos a los otros; pero por otro, se prestan también a un uso manipulador de los datos personales con la finalidad de obtener ventajas políticas y económicas, sin el respeto debido a la persona y a sus derechos. Entre los más jóvenes, las estadísticas revelan que uno de cada cuatro chicos se ha visto envuelto en episodios de acoso cibernético[1].

Ante la complejidad de este escenario, puede ser útil volver a reflexionar sobre la metáfora de la *red* que fue propuesta al principio como fundamento de internet, para redescubrir sus potencialidades positivas. La figura de la red nos invita a reflexionar sobre la multiplicidad de recorridos y nudos que aseguran su resistencia sin que haya un centro, una estructura de tipo jerárquico, una organización de tipo vertical. La red funciona gracias a la coparticipación de todos los elementos.

La metáfora de la red, trasladada a la dimensión antropológica, nos recuerda otra figura llena de significados: la *comunidad*. Cuanto más cohesionada y solidaria es una comunidad, cuanto más está animada por sentimientos de confianza y persigue objetivos compartidos, mayor es su fuerza. La comunidad como red solidaria precisa de la escucha recíproca y del diálogo basado en el uso responsable del lenguaje.

Es evidente que, en el escenario actual, la *social network community* no es automáticamente sinónimo de comunidad. En el mejor de los casos, las comunidades de las redes sociales consiguen dar prueba de cohesión y solidaridad; pero a menudo se quedan solamente en agregaciones de individuos que se agrupan en torno a intereses o temas caracterizados por vínculos débiles. Además, la identidad en las redes sociales se basa demasiadas veces en la contraposición frente al otro, frente al que no pertenece al grupo: este se define a partir de lo que divide en lugar de lo que une, dejando espacio a la sospecha y a la explosión de todo tipo de prejuicios (étnicos, sexuales, religiosos y otros). Esta tendencia alimenta grupos que excluyen la heterogeneidad, que favorecen, también en el ambiente digital, un individualismo desenfrenado, terminando a veces por fomentar espirales de odio. Lo que debería ser una ventana abierta al mundo se convierte así en un escaparate en el que exhibir el propio narcisismo.

La red constituye una ocasión para favorecer el encuentro con los demás, pero puede también potenciar nuestro autoaislamiento, como una

telaraña que atrapa. Los jóvenes son los más expuestos a la ilusión de pensar que las redes sociales satisfacen completamente en el plano relacional; se llega así al peligroso fenómeno de los jóvenes que se convierten en “ermitaños sociales”, con el consiguiente riesgo de apartarse completamente de la sociedad. Esta dramática dinámica pone de manifiesto un grave desgarro en el tejido relacional de la sociedad, una laceración que no podemos ignorar.

Esta realidad multiforme e insidiosa plantea diversas cuestiones de carácter ético, social, jurídico, político y económico; e interpela también a la Iglesia. Mientras los gobiernos buscan vías de reglamentación legal para salvar la visión original de una red libre, abierta y segura, todos tenemos la posibilidad y la responsabilidad de favorecer su uso positivo.

Está claro que no basta con multiplicar las conexiones para que aumente la comprensión recíproca. ¿Cómo reencontrar la verdadera identidad comunitaria siendo conscientes de la responsabilidad que tenemos unos con otros también en la red?

“Somos miembros unos de otros”

Se puede esbozar una posible respuesta a partir de una tercera metáfora, la *del cuerpo y los miembros*, que san Pablo usa para hablar de la relación de reciprocidad entre las personas, fundada en un organismo que las une. «Por lo tanto, dejaos de mentiras, y hable cada uno con verdad a su prójimo, que somos miembros unos de otros» (Ef 4,25). El ser *miembros unos de otros* es la motivación profunda con la que el Apóstol exhorta a abandonar la mentira y a decir la verdad: la obligación de custodiar la verdad nace de la exigencia de no desmentir la recíproca relación de comunión. De hecho, la verdad se revela en la comunión. En cambio, la mentira es el rechazo egoísta del reconocimiento de la propia pertenencia al cuerpo; es el no querer darse a los demás, perdiendo así la única vía para encontrarse a uno mismo.

La metáfora del cuerpo y los miembros nos lleva a reflexionar sobre nuestra identidad, que está fundada en la comunión y la alteridad. Como cristianos, todos nos reconocemos miembros del único cuerpo del que Cristo es la cabeza. Esto nos ayuda a ver a las personas no como competidores potenciales, sino a considerar incluso a los enemigos como personas. Ya no hay necesidad del adversario para autodefinirse, porque la mirada de inclusión que aprendemos de Cristo nos hace descubrir la

alteridad de un modo nuevo, como parte integrante y condición de la relación y de la proximidad.

Esta capacidad de comprensión y de comunicación entre las personas humanas tiene su fundamento en la comunión de amor entre las Personas divinas. Dios no es soledad, sino comunión; es amor, y, por ello, comunicación, porque el amor siempre comunica. Es más, se comunica a sí mismo para encontrar al otro. Para comunicar con nosotros y para comunicarse a nosotros, Dios se adapta a nuestro lenguaje, estableciendo en la historia un verdadero diálogo con la humanidad (cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. dogm. *Dei Verbum*, 2).

En virtud de nuestro ser creados a imagen y semejanza de Dios, que es comunión y comunicación-de-sí, llevamos siempre en el corazón la nostalgia de vivir en comunión, de pertenecer a una comunidad. «Nada es tan específico de nuestra naturaleza –afirma san Basilio– como el entrar en relación unos con otros, el tener necesidad unos de otros»[2].

El contexto actual nos llama a todos a invertir en las relaciones, a afirmar también en la red y mediante la red el carácter interpersonal de nuestra humanidad. Los cristianos estamos llamados con mayor razón, a manifestar esa comunión que define nuestra identidad de creyentes. Efectivamente, la fe misma es una relación, un encuentro; y mediante el impulso del amor de Dios podemos comunicar, acoger, comprender y corresponder al don del otro.

La comunión a imagen de la Trinidad es lo que distingue precisamente la persona del individuo. De la fe en un Dios que es Trinidad se sigue que para ser yo mismo necesito al otro. Soy verdaderamente humano, verdaderamente personal, solamente si me relaciono con los demás. El término persona, de hecho, denota al ser humano como ‘rostro’ dirigido hacia el otro, que interactúa con los demás. Nuestra vida crece en humanidad al pasar del carácter individual al personal. El auténtico camino de humanización va desde el individuo que percibe al otro como rival, hasta la persona que lo reconoce como compañero de viaje.

Del "like" al "amén"

La imagen del cuerpo y de los miembros nos recuerda que el uso de las redes sociales es complementario al encuentro en carne y hueso, que se da a través del cuerpo, el corazón, los ojos, la mirada, la respiración del otro. Si se usa la red como prolongación o como espera de ese

encuentro, entonces no se traiciona a sí misma y sigue siendo un recurso para la comunión. Si una familia usa la red para estar más conectada y luego se encuentra en la mesa y se mira a los ojos, entonces es un recurso. Si una comunidad eclesial coordina sus actividades a través de la red, para luego celebrar la Eucaristía juntos, entonces es un recurso. Si la red me proporciona la ocasión para acercarme a historias y experiencias de belleza o de sufrimiento físicamente lejanas de mí, para rezar juntos y buscar juntos el bien en el redescubrimiento de lo que nos une, entonces es un recurso.

Podemos pasar así del diagnóstico al tratamiento: abriendo el camino al diálogo, al encuentro, a la sonrisa, a la caricia... Esta es la red que queremos. Una red hecha no para atrapar, sino para liberar, para custodiar una comunión de personas libres. La Iglesia misma es una red tejida por la comunión eucarística, en la que la unión no se funda sobre los *"like"* sino sobre la verdad, sobre el *"amén"* con el que cada uno se adhiere al Cuerpo de Cristo acogiendo a los demás.

Franciscus

Conferència
Episcopal
Tarraconense

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la Reunió 230 dels Bisbes de la Tarraconense

Els dies 2 i 3 de maig de 2019 s'ha celebrat la reunió n. 230 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i hi ha participat tots els bisbes llevat de Mons. Agustí Cortés.

1. Els bisbes han rebut l'informe sobre la pastoral hospitalària a les diòcesis de Catalunya que els han presenta Mn. Joan Bajo, la Dra. Carmen Benito i Mn. Sebastià Aupí, delegats de pastoral de la salut dels bisbats de Tortosa, Barcelona i Girona, respectivament. Han informat de la situació actual de l'atenció religiosa als hospitals i de les relacions amb l'administració de l'ICS, així com també de les necessitats i reptes que planteja aquesta atenció religiosa catòlica als hospitals inclosos en la xarxa d'internament d'utilització pública de Catalunya. Els delegats han insistit en la importància de la formació de les persones que realitzen aquest servei pastoral i d'algunes iniciatives en aquesta línia que es posaran en marxa el proper curs.

2. Els bisbes han rebut el Sr. Dani Font, coordinador del projecte Catalonia Sacra i Mn. Josep Maria Riba, director del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat (SICPAS) que els han presentat la memòria anual de les activitats portades a terme per Catalonia Sacra i el balanç econòmic de l'any 2018. També els han presentat les activitats que s'estan realitzant durant aquest any i el corresponent pressupost que els bisbes han aprovat pel que fa a la difusió del patrimoni sacre de les Diòcesis de la CET. Han destacat la presència de Catalonia Sacra a Roma, a la Conferència Internacional «Déu ja no habita aquí?».

organitzada pel Consell Pontifici per a la Cultura, la Conferència Episcopal Italiana i la Universitat Pontifícia Gregoriana, que van creure que Catalunya Sacra és una iniciativa valuosa que pot servir d'exemple a les diòcesis d'altres països, tant pel plantejament interdiocesà que la motiva com per l'enfocament concret del projecte.

3. El Sr. Francesc Roig, president de Càritas Catalunya, que és l'òrgan de coordinació de les deu Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya, ha informat de la Memòria d'activitats i ha presentat als bisbes diverses iniciatives que es porten a terme per orientar, coordinar i realitzar l'acció social i caritativa de l'Església.

4. Els bisbes s'han reunit amb la nova Junta Directiva de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) formada per fra Eduard Rey, superior provincial dels Caputxins de Catalunya i nou president de la URC; la germana Rosa Masferrer, provincial de les Religioses de Sant Josep de Girona (vicepresidenta), la germana Maria Rosa Masramon, provincial de les Dominiques de l'Anunciata de Catalunya i Balears; el pare Eduard Pini, provincial de l'Escola Pia de Catalunya, la germana Mercè Arimany, superiora general de les Hospitalàries de la Santa Creu; el pare Llorenç Puig, delegat permanent de la Companyia de Jesús a Catalunya, i el germà marista Lluís Serra Llansana, secretari general de l'URC. Els religiosos han exposat els reptes que planteja la reestructuració de la vida religiosa a les diòcesis catalanes i la manera com s'està enfocant des de les diverses Congregacions. Han dialogat també sobre els projectes per protegir els infants i els adults vulnerables i per contribuir a eradicar de la nostra societat la cultura de l'abús sexual, econòmic, de poder i de consciència.

5. S'ha iniciat l'estudi dels preparatius del vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995 i s'ha encarregat a Mons. Francesc Pardo i a la Secretaria de la CET la coordinació de la comissió que haurà de preparar aquesta commemoració.

6. Els bisbes han tractat també diverses qüestions relatives als mitjans de comunicació, la celebració de les exèquies i la formació permanent dels preveres.

7. Finalment, han rebut la visita del P. Joan Maria Mayol, OSB, rector del Santuari de la Mare de Déu de Montserrat que ha lliurat als bisbes l'acreditació com a confreres de la Confraria de la Mare de Montserrat.

Joan Planellas i Barnosell nomenat arquebisbe primat de Tarragona pel papa Francesc

La Santa Seu va fer públic el dissabte 4 de maig, que el papa Francesc havia nomenat arquebisbe de Tarragona al sacerdot Joan Planellas i Barnosell.

Joan Planellas substitueix en el govern pastoral de l'arxidiòcesi de Tarragona a Mons. Jaume Pujol, qui havia estat nomenat arquebisbe d'aquesta seu el 15 de juny de 2004 pel papa Joan Pau II i va ser consagrat bisbe i va prendre possessió de la mateixa el 19 de setembre d'aquest any.

Joan Planellas i Barnosell va néixer a Girona el 7 de novembre de 1955. El 1975 va ingressar al Seminari Major de Girona, on va realitzar els estudis filosòfics i teològics. Va realitzar la llicenciatura en Teologia a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, residint al Col·legi Espanyola de Roma. Va ser ordenat diaca a Verges (Girona), el 26 d'abril de 1981, i sacerdot a Banyoles (Girona), el 28 de març de 1982. Va ser coadjutor a la parròquia de Santa Maria dels Turers de Banyoles i més tard de la parròquia de Sant Martí de Palafrugell (Girona).

Entre 1985 i 1988, va ser professor de Teologia al Seminari de Girona i de 1988 a 1998 director de l'Institut de Teologia de Girona que, el 1996, es converteix en Institut Superior de Ciències Religioses. Des de 1988 fins a l'actualitat imparteix les assignatures de Sagrament de l'Ordre, Eclesiologia i Teologia Fonamental. Entre 2002 i 2004 va realitzar la tesi doctoral a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, començant aquest any la seva activitat docent a la Facultat de Teologia de Catalunya. Des de 2012 és professor ordinari d'aquesta Facultat. Entre 2010 i 2015 va ser vicedegà de la Facultat, passant a ser degà al setembre de 2015, ja integrada a l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

En la seva activitat pastoral, ha estat coadjutor de la parròquia de Sant Narcís de Girona (1988-1991), administrador parroquial de Grions, Gaserans i Massanes (1990-1991), rector de Navata, Lladó, Cabanelles, Espinavessa, Taravaus, Vilademires, Sant Martí Sesserres (1991-1996),

rector del Seminari Conciliar de Girona (1996-2002) i rector de Sant Miquel de Fluvià, Sant Mori i Vilamacolum (1997-2019).

Des de 2008 és canonge de la catedral de Girona, i en l'actualitat és també rector del santuari de la Font Santa, Jafre, Garrigoles, Colomers, Foixà, Ruplà, La Sala, la Tallada i Marenyà. És membre del Consell Presbiteral de la diòcesi de Girona i, en ocasió de l'Any Jubilar de la Misericòrdia, el Sant Pare el va nomenar missioner de la Misericòrdia.

El dissabte 8 de juny va rebre l'ordenació episcopal a la Catedral Metropolitana de Tarragona.

Conferència
Episcopal
Espanyola

Conferència Episcopal Espanyola

Comisión Permanente de junio de 2019

El jueves 27 de junio, el secretario general de la Conferencia Episcopal Española (CEE), Mons. Luis Argüello García, informa en rueda de prensa sobre los trabajos de la Comisión Permanente. El encuentro ha tenido lugar en la sede de la CEE los días 25 y 26 de junio.

Ha sido el primer encuentro tras el fallecimiento de Mons. Juan Antonio Menéndez Fernández, el 15 de mayo, quien era miembro de la Permanente como presidente de la Comisión Episcopal de Migraciones.

Según establecen los estatutos de la CEE, hasta la reunión de la próxima Asamblea Plenaria (18-22 de noviembre de 2019) desempeñará estas funciones el miembro más antiguo por ordenación episcopal de entre los miembros de la Comisión. En esta ocasión Mons. Luis Quinteiro Fuiza, obispo de Tui-Vigo.

Protocolo para la gestión de seguridad de los bienes de patrimonio cultural

La Comisión Episcopal de Patrimonio Cultural, que preside Mons. Juan José Asenjo Pelegrina, ha presentado a la Permanente una propuesta para elaborar un protocolo para la gestión de seguridad, principalmente preventiva, de los Bienes de Patrimonio Eclesiástico. En este documento estarían incluidas las catedrales y todos los edificios singulares declarados Bienes de Interés Cultural, especialmente los que albergan colecciones artísticas, documentales y bibliográficas. Su principal objetivo será la protección de las personas y del patrimonio frente a cualquier riesgo o incidencia.

Doctrina de la Fe, Semanas Sociales y Congreso de Laicos Pueblo de Dios “en salida”

La Comisión Permanente ha aprobado el documento presentado por el presidente de la Comisión Episcopal para la Doctrina de la Fe, Mons. Enrique Benavent Vidal, titulado “Mi alma tiene sed de Dios, del Dios vivo” (*Sal* 42,3). Orientaciones doctrinales sobre la oración cristiana.

Por su parte, el presidente de la Comisión Episcopal de Pastoral Social, Mons. Atilano Rodríguez Martínez, ha informado sobre el proyecto de revitalización de las Semanas Sociales, una institución dedicada a la difusión de la Doctrina Social de la Iglesia, especialmente en cuestiones como el desempleo o la vida cultural y política. Se ha puesto en marcha un grupo de trabajo que será el encargado de organizar una semana social de ámbito nacional en octubre de 2020, que tendrá como tema “La regeneración de la vida pública. Una llamada al bien común y a la participación”.

La Comisión Permanente ha recibido información sobre el trabajo de preparación para el Congreso de Laicos Pueblo de Dios “en salida” que se celebrará del 14 al 16 de febrero de 2020. La organización del Congreso está a cargo de la Comisión Episcopal de Apostolado Seglar, que preside Mons. Javier Salinas Viñals. En la fase previa, el protagonismo está en las diócesis, donde se están trabajando los materiales que luego servirán para la preparación del material que se pondrá en común en el Congreso que se celebrará en Madrid.

Otros temas

La Permanente también ha dado el plázet para la creación de nuevos centros de estudios eclesiásticos. En concreto se ha dado el plázet solicitado por la Universidad Católica San Antonio de Murcia para la creación de una facultad eclesiástica de Ciencias Sociales; el solicitado por la archidiócesis de Sevilla, para la creación de la nueva facultad de Teología San Isidoro de Sevilla; y el solicitado por la archidiócesis de Granada para la creación del instituto de Filosofía Edith Stein.

En el capítulo de temas económicos, la Comisión Permanente ha aprobado los balances y liquidación presupuestaria del año 2018 del Fondo Común Interdiocesano, de la Conferencia Episcopal Española y de los órganos que de ella dependen.

Como es habitual en la reunión del mes de junio, se ha aprobado el calendario de reuniones de los órganos de la Conferencia Episcopal Española para el año 2020. Los ejercicios espirituales tendrán lugar del 12 al 18 de enero. Las Asambleas Plenarias del 2 al 6 de marzo y del 16 al 20 de noviembre. La primera reunión de la Comisión Permanente del año próximo los días 28 y 29 de enero.

Los obispos han informado sobre las actividades de las comisiones episcopales que presiden.

Nuevos directores de la BAC y de la revista Ecclesia

La Comisión Permanente ha nombrado al sacerdote Jesús Pulido Arriero nuevo director general de la Biblioteca de Autores Cristianos (BAC). Era ya subdirector de la editorial desde la marcha de Camino Cañón Loyes. Es además director del secretariado de la Comisión Episcopal para la Doctrina de la Fe.

Silvia Rozas Barrero, Hija de Jesús, es la nueva directora de la revista Ecclesia en sustitución de Jesús de las Heras Muela. Ocupaba ya el cargo de redactora jefe y ha llevado a cabo el proceso de renovación de la revista.

También se ha elegido el nombre que se va a enviar a la Santa Sede para su nombramiento como Rector Magnífico de la Universidad Pontificia de Salamanca.

Se han aprobado los siguientes nombramientos:

- María José Vaquero Santos, laica de la archidiócesis de Toledo, como presidenta nacional de la *Asociación Católica de Ciegos Españoles (CECO)*.

- Rafael León León, O.C.D., religioso de la diócesis de Segorbe-Castellón, como consiliario Nacional de la *Asociación Católica de Ciegos Españoles (CECO)*.
- Clara Pardo Gil, laica de la archidiócesis de Madrid, como Presidenta de Manos Unidas.

Sumari

ESGLÉSIA DIOCESANA

Bisbe diocesà

Decrets	5
Homilies	6
Aneu mas endins	10
Activitats del Sr. Bisbe	24

Secretaria General i Cancelleria

Defuncions	28
Intitució de Ministeris	29
Vida Consagrada	29

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral	30
Crònica diocesana	33
Delegacions Episcopals	36

SANTA SEU

Sant Pare

Exhortació Christus vivit (segona part)	39
Missatge en la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials .	90

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Comunicat de la Reunió de Bisbes	97
Nomenament de Mons. Joan Planellas Barnosell com a Arquebisbe Primat de Tarragona	99

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Comunicat de la reunió de la Comissió Permanent	103
---	-----

Subscripció anual: 35 €

Exemplar solt: 8 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí del Bisbat de Terrassa» de l'any en curs*

